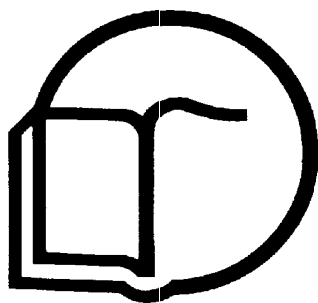

Denní tichá chvíle

listopad 2016 – prosinec 2017

nedělní cyklus A, roční cyklus I

.....
*„Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled’
zda jsem nesešel na cestu trápení a po cestě věčnosti mě ved’!“ (Ž 139,23–24)*

(Motto plzeňské diecéze pro rok 2017)

Impulsy ke čtení Písma svatého

Jsme zváni denně číst Písmo svaté a vstupovat do osobní modlitby. Vezměme si k tomu úryvek z Písma, který je pro ten den určen. Uvědomme si, že Bůh je přítomen, že on sám s námi v tomto textu „vstupuje do rozhovoru“ a že nám jeho pomocí chce říci něco důležitého pro náš život.

Vedle rozjímavé modlitby s biblickým textem, je k hlubšímu porozumění Božímu slovu také velkou pomocí souvislé čtení Písma na pokračování. Vždyť knihy a dopisy obsažené v Písmu svatém vznikly jako větší celky. Abychom rozpoznali velké myšlenkové „oblouky“ a spojitosti, musíme je také příležitostně číst jako nějaký román či osobní dopis od začátku do konce, jakoby „jedním dechem“.

Jako malý kompas ke čtení Písma svatého nám může posloužit 12 bodů (z článku Norberta Baumerta: *Knihy ze života živě čtená*):

1. *Budte si vědomi, že celé Písmo svaté, Starý i Nový zákon, je napsáno pro vás.*
2. *Vyhradte si denně určitý čas k rozjímavému čtení Písma, příležitostně také k souvislému čtení nějaké biblické knihy vcelku.*
3. *Vzbudte v sobě víru, že zde nasloucháte Božímu slovu.*
4. *Před čtením se otevřete Duchu svatému, jenž je zde přítomný a jenž vám bude ukazovat, co je v tomto textu pro vás důležité.*
5. *Při rozjímavém čtení: Tažte se textu pomocí tázacích zájmen: kdo, co, komu, kdy, kde, proč, jak, k čemu . . . říká nebo dělá. Jestliže to vztáhneme na nás samotné:*

- *Co říká Bůh (Ježíš) mně?*
- *Co řeknu já jemu?*
- *Na co se ptá Bůh (Ježíš) mne?*
- *Co já mu odpovím?*

Při souvislém čtení: Označte si místa, kde

- *vám něco není jasné, otazníkem (?)*
- *jste nově objevili něco důležitého, vykřičníkem (!)*
- *jste byli osobně zasaženi, šipkou (→)*

Nezůstaňte pak u těchto míst stát, ale čtěte dále. Časem si označená místa můžete v klidu promyslit.

6. *Při rozjímavém čtení si udělejte čas k naslouchání. Prodlévejte tam, kde jste byli něčím zasaženi.*
7. *Rozlišujte: Co říká text sám o sobě a co říká mně osobně?*
8. *Mějte dostatek pokory používat pomůcky církevní vědy, např. komentáře, avšak i dostatek trpělivosti nechat těžko srozumitelná místa stát, dokud vám je Bůh neodhalí.*
9. *Mějte odvalu vidět svůj život ve vztahu k Božímu slovu a naopak.*
10. *Odpovězte na Boží slovo modlitbou a skutkem.*
11. *Budte citliví k příležitosti dělit se s druhými o to, co jste při čtení a žití Božích slova získali.*
12. *Budte připraveni své poznatky uvést do souladu s církevním porozuměním Písmu.*

Chvalte Pána

(o modlitbě chvály)

1. „*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla*“ (1 Pt 2,9). Tvým povoláním a tvojí výsadou je „*chválit slávu Boží milosti*“ a „*stát se chválou jeho slávy*“ (Ef 1,3–14).

Bible se o Boží chvále zmiňuje asi 3.000 krát. První křesťané byli tomuto svému povolání k chvalo zpěvu věrni.

2. Zanedbávání chvály je jedním z důvodů egocentrického postoje lidí, kteří se hodně modlí. Bez tohoto rozměru chvály je modlitební život ochromený.

I my jsme tedy v návaznosti na biblickou a ranně církevní tradici povolání a zvání ke chvále. Charismata a láska, k níž všechna charismata směřují, se nejlépe rozvíjejí v atmosféře chvály, díky a radosti.

3. Chválit znamená vyslovit souhlas, obdiv a uznání. Lidé to často vyjadřují tím způsobem, že tleskají, zdvihají své ruce nebo propukají v hlasitý radostný jásot.

Mnoho výzev k Boží chvále obsahují žalmy. „*Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlalohle Bohu, plesejte zvučně! Zpívejte žalmy Bohu, zpívejte žalmy!*“ (Ž 47,2.7). „*Proto ti žehnám po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně*“ (Ž 63,5).

4. Chvála a dík Bohu jsou spontánní odpovědi člověka na Boží působení v jeho životě (L 1,46nn). Ačkoli dík a chvála běžně vyjadřují naše pocity, přesto se v každém případě opírají o to, co pro mě Bůh učinil a čím on je.

Víra umožňuje chválit Boha i v čase temnoty a zkoušky, a to sice s pevným přesvědčením, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému (Ř 8,28; Sk 5,41).

5. Ve vzdávání chvály je skryta velká moc. Chvála zlepšuje vnitřní postoj člověka, proměňuje smutek v radost, pochybnost v naději, lhostejnost v nové nadšení. Často jsme nespokojeni, protože něco nebo někoho odmítáme nebo někoho nejsme schopni přijmout. Vzdáváním chvály pak vyjadřujeme souhlas, jenž je motivován vědomím, že Bůh může ze všeho vytěžit něco dobrého (srov. 2K 12,7–10; Sk 16,25n).

Modlitba chval vede také často ke zlepšení vnější situace, neboť tato chvála umožňuje Boží oslavu právě v této konkrétní situaci. A to znamená, že Duch Boží dostává prostor k mocnému působení. Lidé, jež se skrze chválu odevzdávají tomuto Duchu, jsou vnitřně posíleni a potěšeni a jsou jím (ať jsou si toho vědomi či ne) vedeni i ve vnějších věcech. V Boží chvále člověk zároveň vytváří prostor k odpuštění bratřovi a dostává nový pohled na skutečnost. V určité míře pak věci vidí Božíma očima.

Neděle 27. 11. — 1. adventní**Mt 24,37–44**

Advent není jen přípravou na připomínku narození Ježíše. Advent především připomíná Ježíše aktuálně přicházejícího k člověku. V dnešním evangeliu Ježíš vede pohled od strachu a obav k zaměření se na podstatné — plnohodnotný vztah člověka s Bohem. To je očekávaná připravenost. To je ona „bdělost“ a v posledku i význam adventu.

*Pondělí 28. 11.***Mt 8,5–11**

I ty jsi pozván zaujmout místo u stolu v nebeském království; i ty jsi zván nechat se Ježíšem na své cestě provázet a uzdravovat, oživit svoji víru v letošním adventu.

*Úterý 29. 11.***Lk 10,21–24**

Chudé, pokorné, „maličké“ srdce je schopno přijmout Ježíše a jeho království jako dar. Otevři své oči a vnímej jeho cesty pro sebe letošním Adventem.

*Středa 30. 11. — Svátek sv. Ondřeje, apoštola***Řím 10,9–18**

Dnešní čtení mi připomíná, že jsem spasen na základě své víry, která vede ke spravedlnosti a která se má projevovat vyznáním a skutky.

*Čtvrtek 1. 12.***Mt 7,21.24–27**

Plnit vůli nebeského Otce, postavit dům na skále. Co pro mne znamenají tato Ježíšova slova v letošním Adventu? K čemu mne zvou? Jak je skutečným?

*Pátek 2. 12.***Mt 9,27–31**

Jdi za Ježíšem a vylej před ním své srdce, přednes mu svoji největší prosbu. A vyznej víru v jeho moc, nech jej dotknout se tvého bolavého místa . . .

*Sobota 3. 12.***Mt 9,35–10,1.5–8**

I ty jsi dostal veliký dar — víru v Boha a v jeho Syna Ježíše, možnost zažít Boží království už zde na zemi. Zadarmo jsi dostal — zadarmo dávej dál!

Neděle 4. 12. — 2. adventní**Mt 3,1–12**

Pán je blízko. Nejen ve smyslu láskyplné duchovní pomoci. Ale blízko je i jeho mocný příchod na konci věků. Nejde o počítání dnů či let do konce světa. Cílem je pochopit, že není ani dnes čas na odkládání Boha na druhé místo. Právě teď se rozhodujeme o naší budoucnosti a Bůh nás zve do své blízkosti. Stačí na Boží výzvu odpovědět!

*Pondělí 5. 12.***Lk 5,17–26**

Snaha mužů nesoucích lehátko mě má inspirovat. Není potřeba i dnes odložit strach a demontovat střešní prvky, které brání druhým v přístupu k Pánu?

Úterý 6. 12.

Mt 18,12–14

Jistě se mohu poznat v situaci zatoulané ovce, kdy mne Ježíš hledal (nebo právě teď hledá). Za ty minulé situace mu mohu znovu vyjádřit svoji vděčnost — za hledání a nalezení. A jsem-li na útěku či ztracen — možná nastal čas k volání o pomoc či k obrácení se zpět.

Středa 7. 12.

Mt 11,28–30

U Pána mohu složit všechna svá břemena, všechny své bolesti a trápení. Nechat svou duši odpočinout a načerpat u něj sílu k pokračování na cestě.

Čtvrtek 8. 12.

Gn 3,9–15.20

— **Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu**

„Kde jsi?“ — tato otázka je určena i tobě. Podívej se na svůj život: Kde teď zrovna stojíš, neschováváš se někdy/někde před svým Pánem?

Pátek 9. 12.

Mt 11,16–19

Zatvrzelé nebo pohodlné („tukem obrostlé“) srdce člověka si vždy najde důvody, aby se nemuselo změnit, angažovat, aby ho to nic nestálo. Cesta moudrého však vede právě přes ochotu se měnit, zapojit, vydat . . .

Sobota 10. 12.

Mt 17,10–13

Tehdejší znamení ukazující na Mesiáše (Jan Křtitel jako Eliáš) k nám dnes mluví jasně. Jaké je však současné, aktuální znamení doby — k čemu nás jako církev zve náš Pán, k čemu zve mne osobně?

Neděle 11. 12. — 3. adventní

Mt 11,2–11

Připadáš si malý, slabý, k ničemu . . . ? To samo o sobě není nejdůležitější. Podstatné je, komu a kam patříš. Vždyť „i ten nejmenší v nebeském království je větší než Jan“.

Pondělí 12. 12.

Mt 21,23–27

Farizeové nechtějí naslouchat, ale pouze chytit Ježíše za slovo. Jak jsem na tom já s ochotou naslouchat — třeba těm, které znám tak dobře, u kterých vím (opravdu?), co mi budou říkat? A naslouchám doopravdy Kristu? Ptám se jej a čekám v tichu na jeho odpověď?

Úterý 13. 12.

Sof 3,1–2.9–13

Většinou společnost se všemi jejími problémy zachrání i dnes „lid pokorný a chudý“, který žije uprostřed ní. Chci mezi něj patřit?

Středa 14. 12.

Iz 45,6b–8.18.21b–25

Právo, spravedlnost, spása (záchrana!). Dary od Hospodina. Nechci nikdy jeho působení překážet. Naopak, chci mu být v prosazování práva nápomocen!

Čtvrtek 15. 12.

Lk 7,24–30

Naslouchat Ježíši nebo pohrdat úmyslem, který se mnou má Bůh? — Volba je jasná, ale jak moc ji uskutečňuji ve svém životě? Co mi pomůže naplňovat ji více?

Pátek 16. 12.

Jan 5,33–36

Rozhodnutí uvěřit svědectví (Janovu, Otce, Kristových skutků) je základem víry v Ježíše. Základem, ke kterému se potřebuji vracet, připomínat si jej a s Boží pomocí na něm stavět dál.

Sobota 17. 12.

Mt 1,1–17

Ježíšův rodokmen, zahrnující i ty muže a ženy, o kterých víme z Bible, jak se potýkali s vlastními hříchy a slabostmi, je výpovědí o tom, že se Ježíš „neštítí“ přijít mezi hříšné lidi, včlenit se do našeho rodu a vykoupit nás. Týká se to i mne — hříšníka, ani mne se Ježíš neštítí, ale chce mne zachránit . . .

Neděle 18. 12. — 4. adventní

Řím 1,1–7

I ty jsi Bohem milovaný a povoláný ke svatosti Ježíšem Kristem. To je navzdory problémům „na cestě životem“ dobrá zpráva i důvod k radosti a chvále Pána.

Pondělí 19. 12.

Lk 1,5–25

I dnes je každé narození dítěte Božím darem. I dnes narozené děti mohou jednou zasáhnout do dějin. V tiché chvíli poděkuji Bohu za ztotožnění se s naším lidstvím.

Úterý 20. 12.

Lk 1,26–38

„Chaire“, Maria, raduj se! Je přiléhavější, než naše ustálené „zdravas“. Nelze si představit lepší přípravu na svátky Narození. Provází mě Adventem i Mariina ochota?

Středa 21. 12.

Pís 2,8–14

Lidská radost a jakékoli její projevy patří do Písma. Vždyť sám Bůh se stává v přicházejícím děťátku člověkem — jedním z nás!

Čtvrtek 22. 12.

1 Sam 1,24–28

Chvalozpěv Anny nad Samuelem je předobrazem Mariina velebení. Budu dnes uvažovat o tom, že Bůh je autorem obou částí Písma: „Nový zákon je ukryt ve Starém zákoně a Starý zákon je zjevný v Novém“ (Sv. Augustin).

Pátek 23. 12.

Mal 3,1–4.23–24

Tak bezbranný, a tak jiný: jako oheň, dokáže až bolestně tříbit! Pokusím se o letošních Vánocích odložit sentiment a uvědomit si vztah vydanosti, bezbrannosti i moci.

Sobota 24. 12. — Štědrý den

2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16

Ano, Hospodin vystavěl i mně svůj chrám: církev (dům Pánův, řec. Kyriaké). Dokážu v ní jít „pod obal“ a být pro druhé vánočním dárkem?

Neděle 25. 12. — Slavnost Narození Páně

Iz 52,7–10

Kéž se radost, šířená do všech končin země, neztratí v mých všedních dnech! Dokážu se o vánoční radost podělit s nemocnými, s osamělými?

Pondělí 26. 12. — Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka Sk 6,8–10; 7,54–60

Štěpán vydal svědectví nejen slovem, ale i smrtí. Kdyby neskončil pod úderu kamenů, možná bychom o něm tolik nevěděli . . . Jsem schopen přijmout „zmaření“?

Úterý 27. 12. — Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty

Jan 20,2–8

Mladičkový Jan Petra předběhl. Dovnitř přesto nevešel. Možná maličkost. Ale provází celé církevní dějiny.

Středa 28. 12. — Svátek sv. Betlémských dětí, mučedníků

Mt 2,13–18

Masakr, který Bůh svou mocí neodvrátil. Pláč a bědování by mělo provázet i nás mj. i při pomýšlení na děti, které se nesmí narodit. A Svatá rodina se zařazuje mezi uprchlíky!

Čtvrtek 29. 12.

Lk 2,22–35

Dovedeme si my, muži, představit bolest Matky, jejíž duši pronikne meč? Není na našich bohoslužbách víc žen i proto, že dokáží být soucitnější? Dokážu alespoň přijít do chrámu jako Simeon v pravý čas?

Pátek 30. 12. — Svátek Svaté rodiny

Kol 3,12–21

Právě dnes se mohu rozhodnout pro oživení své rodiny! Prosit o uzdravení vztahů a o dar lásky.

Sobota 31. 12.

Jan 1,1–18

Ohlédni se s vděčností za uplynulým rokem a vnímej, že „všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí“.

LEDEN 2017

Neděle 1. 1. — Slavnost Matky Boží, Panny Marie **Gal 4,4–7**

Naše synovství a dědictví není podmíněno žádnou naší aktivitou. Ale pramení prostě z toho, že Bůh mě má rád. Na tento vztah mohu hledět stále s údivem, jako pastýři. V přítomnosti Jeho Matky ať je mi dobře . . .

Pondělí 2. 1. **1 Jan 2,22–28**

V úryvku si mohu všimnout vztahu mezi Otcem, Synem a svatým Duchem, kterého jsme přijali. Důraz na vztahovost ať mě v tomto roce provází ve všedních dnech!

Úterý 3. 1. **1 Jan 2,29–3,6**

Vztah otcovství — synovství není založen na moci, ale na lásce. Kéž se mi to podaří promítnout do pozemských, všedních vztahů.

Středa 4. 1. **1 Jan 3,7–10**

Navazujeme na včerejší úryvek. Jako Boží děti, narozené z Boha, máme nehřešit a žít spravedlivě. On nám k tomu dává svoji sílu, které se máme otevřít, nechat se jí prostoupit, znovu: zůstat v Něm.

Čtvrtek 5. 1. **1 Jan 3,11–21**

Je podivuhodné, jak Jan, autor básnického Prologu, dokáže být praktický. Neschovávám se někdy za vznešené ideály, zatímco bych se měl spíš zajímat, jak pomoci druhým?

Pátek 6. 1. — Slavnost Zjevení Páně **Iz 60,1–6**

Ten, ke kterému přicházejí zástupci národů, překračuje i dnes hranice, do kterých si jej uzavíráme. A to je dobře!

Sobota 7. 1. **1 Jan 3,22–4,6**

Jak jednoduchý recept pro zklidnění a orientaci uprostřed zmatků! Pochází totiž od toho, který měl při poslední večeři hlavu na Pánově hrudi.

Neděle 8. 1. — Svátek Křtu Páně **Mt 3,13–17**

Dnešní svátek je dnem veliké radosti a naděje. Uprostřed starostí světa Bůh začíná odvíjet plán záchrany člověka a jeho dílo nemůže nikdo a nic přerušit.

Pondělí 9. 1. **Mk 1,14–20**

I dnes jsme zváni odpovědět na Ježíšovu výzvu: „Obrátte se a věřte evangeliu.“ I v obyčejnosti dnešního dne, vědomi si toho, že se „naplnil čas“, máme především hledat jeho království.

Úterý 10. 1. **Mk 1,21b–28**
 Již na začátku svého působení zažívá Ježíš, co to znamená být „znamením odporu“. Jen „nové učení, podávané s mocí“ dokáže zastavit zlo. Bez kompromisu!

Středa 11. 1. **Mk 1,29–39**
 Ježíš bere za ruku a pozdvihuje i tebe. To proto, abys po svém uzdravení obsluhoval druhé. Vždyť i modlitbou můžeš pomáhat na dálku, třeba z lůžka.

Čtvrtek 12. 1. **Mk 1,40–45**
 Přímo z malomocenství jsme zřejmě vyléčeni nebyli. Ale víc horlivosti šířit jeho pověst bychom mít mohli . . .

Pátek 13. 1. **Mk 2,1–12**
 Pokud máš Ježíše opravdu rád a připadá ti v nedostupném obležení, odkryj střechu, proraž otvor! Možná zas budou „všichni ohromeni“ jeho působením.

Sobota 14. 1. **Mk 2,13–17**
 Ztotožníš-li se s hříšníky, které právě Kristus povolal, aby mu byli nejbliž, můžeš získat pocit naplnění. Myslíš-li si o sobě víc, než jsi, získáš jistě pocit prázdnoty.

Neděle 15. 1. — 2. v mezidobí **Jan 1,29–34**
„A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“ Toto svědectví Jana Křtitele — velké autority pro první učedníky — je vodítkem i pro nás, pro mne. Ježíš je někdo, kdo patří Bohu a je zároveň Bůh, který se sklání nesmírně hluboko k člověku, ke mně, i v tuto chvíli . . .

Pondělí 16. 1. **Žid 5,1–10**
 Stal se člověkem, aby nám předal část svého kněžského poslání. Neplatí to pouze pro biskupy, kněze, jáhny — ale pro všechen Boží lid! Domysli tuto velikost, která vyplývá ze křtu . . .

Úterý 17. 1. **Žid 6,10–20**
 V závěru úryvku se naděje proměňuje ve skutečnost. Použitý symbol kotvy očekává i ode mne součinnost: zakotvení v NĚm.

Středa 18. 1. **Žid 7,1–3.15–17**
 Kněžství podle řádu Melchizedeche je tedy kněžstvím pokoje, spravedlnosti. Vyzařuje i ze mě část všeobecného kněžství, které jsem získal ponořením do Krista při svém křtu?

Čtvrtek 19. 1.

Žid 7,25–8,6

Novozákonní Kristovo kněžství se dotýká i tebe: radikálně totiž mění obraz Boha, který potřeboval být „obsluhován“ oběťmi. Nepřetrvává u nás stále spíš pojetí starozákonní?

Pátek 20. 1.

Žid 8,6–13

Jsem schopen opustit své zažité představy? Vždyť Nová smlouva musí znamenat nový pohled na Boha. Znamením pravého Boha je odpouštění. Jsem toho schopen? Právě v tom se mu mám podobat. Opravdovost, autenticita mé víry bude zřejmá pouze z toho, jak dovedu odpouštět.

Sobota 21. 1.

Žid 9,2–3.11–14

Ne kněžství jako výsada. Ale kněžství jako schopnost trpět za druhé. Sem patří i schopnost vzít na sebe bolest z toho, když vidíme, jak je Bůh nepochopen. To může být poselství z četby listu Židům, jeho odkaz pro mě.

Neděle 22. 1. — 3. v mezidobí

1 Kor 1,10–13.17

Ježíš vstupuje do každé generace jako ten, který „hlásá evangelium a uzdravuje každou nemoc“. Tedy uzdravuje i „nemoci“ rozbrojů a hádek. Skutečně obrácený člověk není jen nadšenec s legitimací křesťana, ale ten, kdo svoji naději vložil v Hospodina a jeho spásu. Tak se Ježíšovo evangelium znovu a znovu uskutečňuje i dnes mezi námi.

Pondělí 23. 1.

Mk 3,22–30

„*Hospodin, Bůh zástupů, byl s ním.*“ — počítej i ty s Hospodinovou přítomností ve svém životě, ve svém poslání, ve své službě . . .

Úterý 24. 1.

Mk 3,31–35

Být Ježíšovým bratrem, sestrou, je krásné. Jak vypadají mé vztahy k sourozencům v mé vlastní rodině?

Středa 25. 1. — Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola

Sk 22,3–16

Pavlovo dramatické setkání s Kristem proměnilo radikálně jeho život. Mé pravidelné, vytrvalé přebývání před Pánem, setkávání s Ním a život podle Jeho přikázání lásky také (pozdolna) proměňuje můj život i mne samotného k Jeho obrazu.

Čtvrtek 26. 1.

2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5

Aniž by měl jakýkoliv vedlejší úmysl, vzpomíná Pavel velmi osobně na Timotejovu maminku a babičku. Ostatně i papež František nás dnes nabádá, abychom byli víc osobní a neměli strach odhalit své lidství.

Pátek 27. 1.

Mk 4,26–34

Z jeho semen rostou klasy bez křečovitého urychlování, popotahování, i bez našeho umělého přihnojování. Tolik útěchy pro všechny, kdo se nasazují pro růst Božího království! Budme trpěliví.

Sobota 28. 1.

Mk 4,35–41

I když Ježíš odpočívá, jeho moc není menší. Neostýchejme se ho proto budít svými úzkostmi.

Neděle 29. 1. — 4. v mezidobí

1 Kor 1,26–31

Pro křesťana je podstatné být spojen s Ježíšem Kristem; doslova „*je z Boží moci v Kristu Ježíši*“. Být v Kristu je víc, než jen s ním počítat, číst bibli, modlit se . . . Sv. Pavel říká: „*Už nežiji sám sobě, ale žije ve mně Kristus*“. A tomu je třeba dát zelenou!

Pondělí 30. 1.

Žid 11,32–40

„*Konalí spravedlnost*“ — konej ji i ty v dnešním dni! Být spravedlivý, spravedlivá znamená vytrvat (v radostech i těžkostech) na cestě učedníků.

Úterý 31. 1.

Žid 12,1–4

Znamením odporu může být i pro tebe. Běž o závod s očima upřenýma k Cíli. Množství diváků v tomto závodě ať je pro tebe motivující!

Středa 1. 2.

Žid 12,4–7.11–15

Bůh s námi jedná lépe, než (mnohý dnešní) otec se svými syny. Opravdu nerozmazluje. Má na nás čas. Spoustu času. Dovedeme takového „tátu“ ocenit?

Čtvrtek 2. 2. — Svátek Uvedení Páně do chrámu

Lk 2,22–40

Ježíš má být světlem, které osvítí pohany! Tedy i nás. Simeon mluví o nás! Nakolik se naplnila jeho slova nejen v církvi, ale především v našem osobním životě?

Pátek 3. 2.

Žid 13,1–8

Vrať se pozorně k přečtenému úryvku; nepředstavuje „zpovědní zrcadlo“ dokonalejší než v mnohých modlitebních knížkách? Děkuj za návrat k Pramenům, k mučedníkům a vyznavačům, kteří se osvědčili v totalitě . . .

Sobota 4. 2.

Žid 13,15–17.20–21

Opravdu bdím i já nad dušemi, které jsou mi svěřené? Uvědomuji si, že se za ně budu odpovídat?

Neděle 5. 2. — 5. v mezidobí**Mt 5,13–16**

Mnozí jsme zažili ve svém vlastním životě zklamání a únavu. Pokud jsme ale poznali a přijali Krista, pak také máme zdroj odvahy, síly, ale především naděje a smyslu. V jeho světle lze mnoho věcí posouvat.

*Pondělí 6. 2.***Mk 6,53–56**

Až budeš stát ve frontě ke svátosti smíření, zkus vnímat tváře těch, kdo odcházejí od zpovědi. Buď opět svědkem četných uzdravení!

*Úterý 7. 2.***Mk 7,1–13**

Nestává se nám naopak, že opouštíme přikázání lidská a namlouváme si, že se držíme zákona Božího? Novost Ježíšova učení spočívá ve schopnosti najít smysl zákona. Nového Zákona!

*Středa 8. 2.***Mk 7,14–23**

Když se ucpe kanalizace a odpad jde zpět, je to víc než nepříjemné. Nehrozí mi při nedostatku psychohygieny podobná odporná havárie?

*Čtvrtek 9. 2.***Mk 7,24–30**

Ježíš prochází „pohanským“ krajem. Snad by i nám mohly být vzorem pokorné modlitby lidí, kteří si myslí, že stojí mimo Církev.

*Pátek 10. 2.***Mk 7,31–37**

V Desetiměstí, stále na pohanském území, se otvírá nebe. Kéž jsme i my otevřeni, aby Ježíš mohl skrze nás vejít do neznámých oblastí . . .

*Sobota 11. 2.***Mk 8,1–10**

Jako tenkrát, i dnes se Ježíš podobně rozdává. Mimo jiné i v Eucharistii. Podobně jako tenkrát dokázal Ježíš nasytit množství, působí velké věci i dnes. Je potřeba jediné: nebát se mu předložit to málo, co máš.

Neděle 12. 2. — 6. v mezidobí**Mt 5,17–37**

Ježíšova interpretace Desatera je radikální, jde do hloubky. Snaží se posluchače dovést k porozumění, oč v předpisech jde — o ochranu lidského života, vztahů, rodiny a především našeho vlastního srdce. To je hlavní směr Ježíšových důrazů.

*Pondělí 13. 2.***Gn 4,1–15.25**

Krev Ábelova a později krev Ježíšova. Není právě ona vypovídajícím znamením? Nad odpouštějící láskou si „kladu ruku na ústa“. Opravdu, jiná znamení nepotřebuji.

Úterý 14. 2. **Mk 8,14–21**
Vnímavé srdce těší Ježíše víc než svědomité přípravy a uvažování, co všechno si vzít na palubu jeho lodičky.

Středa 15. 2. **Mk 8,22–26**
Ježíš uzdravuje (postupně) slepého. Podobně je to i se mnou, Ježíš mi nabízí uzdravení, . . . postupně . . .

Čtvrtek 16. 2. **Gn 9,1–13**
Hospodinova smlouva s Noem je první smlouvou Boha s lidmi v Písmu. Je výrazem jeho věrnosti, i dnes se nad námi klene „imaginární“ duha boží milosti.

Pátek 17. 2. **Gn 11,1–9**
Slovo lidi spojuje, nepochopení rozděluje. To platí dodnes. . . .

Sobota 18. 2. **Mk 9,2–13**
K následování a k nesení kříže patří i setkání s oslnivou Boží mocí a slávou. Nech se občerstvit na své cestě a v důvěře kráče dál.

Neděle 19. 2. — 7. v mezidobí **Mt 5,38–48**
Jak tedy splnit všechny požadavky víry, jsou-li mnohdy opravdu těžké? Cesta vede jedině přes Ducha. Tedy obrácením se k Bohu a prosbou, aby nám pomohl. A ještě více je třeba, abychom nejen spolupracovali s Bohem, ale především mu patřili. Dokonalost požadovaná Kristem v evangeliu není nespelnitelným bláznovstvím, ale uvedením do reality! Jedině jako „patřící Bohu“ můžeme stát pevně v požadavcích víry.

Pondělí 20. 2. **Mk 9,14–29**
Přivést k Ježíši své blízké i ty vzdálenější — v modlitbě, slovem, činem — to je umění (a zároveň úkol), ke kterému jsem dnes pozván . . .

Úterý 21. 2. **Mk 9,30–37**
Dnešní evangelium mě vyzývá k přijímání druhých a ke službě druhým, zvláště těm „nejmenším“: opomíjeným, opovrhovaným, osamoceným, . . .

Středa 22. 2. — Svátek Stolce svatého apoštola Petra **Mt 16,13–19**
„A za koho mě pokládáte vy?“ Ježíšova otázka z evangelia dnešního svátku stojí zároveň vhodně na počátku postní doby, během které si tuto otázku mohou pokládat stále znova: v nejrůznějších situacích svého života a dívat se při tom na své chování a jednání — pozná se z něj, kým je pro mne Ježíš?

Čtvrtek 23. 2.

Mk 9, 41–50

Tvrdá slova. Nejde ovšem o nabádání k fanatismu, ale o ocenění Božího království. Je třeba v něm vidět větší hodnotu, než v čemkoli jiném.

Pátek 24. 2.

Mk 10, 1–12

Ani Ježíšovým současníkům nepřipadlo samozřejmé respektovat nerozlučitelnost manželství. Jenže ani oni ani my nevymyslíme nic lepšího, než je trvalý celoživotní vztah. Bez Boží pomoci je ovšem někdy nesmírně těžké ho udržet.

Sobota 25. 2.

Mk 10, 13–16

Být jako dítě — je to možné? Vůči Bohu jistě! Neznamená to dětinštět, ale znamená to nechtít si jen stačit sám. Přijímat jeho dary. Nebát se být na něm závislým.

Neděle 26. 2. — 8. v mezidobí

Mt 6,24–34

Spolehnout se na Boha bývá nesnadný úkol. Naše starosti nás často hluboce zneklidňují. Základním receptem na tento neklid je důvěra v Boha. A to lze jen tehdy, když uvěříme, že Bůh je dobrý a že není lhodějní k lidské nouzi. A v této víře a důvěře se vraťme k našim starostem. Dostávají zcela jiný rozměr. Vždyť jsou nahlíženy z Boží perspektivy.

Pondělí 27. 2.

Mk 10,17–27

„Vždyť u Boha je možné všechno!“ Počítám s ním ve svém životě? Jsem ochoten se vzdát svých hříchů, opustit své vyšlapané cesty, nechat proměnit svůj život, nechat se Jím vést?

Úterý 28. 2.

Mk 10,28–31

Zaslíbení o „výhodnosti“ následování Ježíše („*stokrát víc nyní v tomto čase*“) nemá sloužit k tomu, aby přilákalo další učedníky k následování Ježíše, ale k povzbuzení k vytrvalosti ve starostech, v „pronásledování“. Vždyť kdo dává, ten dostává . . .

Středa 1. 3. — Popeleční středa

Mt 6,1–6.16–18

Vstupuji dnes do další postní doby ve svém životě. Evangelium přede mne opět staví velikou výzvu: růst v lásce skrze modlitbu, půst a almužnu. V tom všem mám růst ne proto, abych si dokázal(a) svoji dokonalost či svatost, ale abych odpovídal(a) na Boží lásku, která byla první, je se mnou, neopouští mne a přinesla mi vykoupení.

Čtvrtek 2. 3.

Lk 9,22–25

Jsem zván(a) k cestě následování Krista, jsem zván(a) ke ztrácení — a nejen věcí nepodstatných — ke ztrácení vlastního života, a to bolí. Stojím před rozhodnutím (obnovou tohoto rozhodnutí): komu bude patřit mé srdce, koho budu následovat, milovat, poslouchat . . . A nejde jen o dnešní rozhodnutí — jsem zván(a) k vytrvání na této cestě po celý půst — „*den co den*“.

Pátek 3. 3.

Mt 9,14–15

Ženich je sice (stále) s námi, ale tento čas je časem postu, abych mohl(a) vstoupit o vigílii Vzkříšení na hostinu s Ženicem . . . A tak jsem zván(a) k postu, který nebude jen odepřením si něčeho, ale bude spíše rozvázáním nespravedlivých pout, propuštěním na svobodu, zlomením každého jařma, lámáním chleba hladového, popřáním pohostinství ubožákům, neodmítáním pomoci svému bližnímu . . .

Sobota 4. 3.

Lk 5,27–32

Vnímám i v dnešním dni Kristovo osobní pozvání: „*Pojd' za mnou!*“? Vnímám, že při tom nehledí na mé hříchy, ale na to, k čemu mne volá, kým mohu a mám být? Vnímám, že vidí mé dary, které mají dále růst — ke službě bratřím a sestrám?

Neděle 5. 3. — 1. postní

Mt 4,1–11

Pokoušení patří k mému životu, jde ale o to, kde ve svém životě vedu s pokoušením dialog místo jeho jasného odmítnutí. Kde se nechá(vá)m nachytat a podvádět od zlého? Ježíš zůstává i v pokušení věrný Bohu, pomocí v tom mu je Boží slovo. Abych mohl odolávat pokušení, potřebuji Boží slovo také znát. Který verš z Písma se dnes mohu naučit? (třeba „*Pánu, svému Bohu, se budeš klaněť a jen jemu sloužit.*“ — a nejen naučit, ale také podle něj jednat!).

Pondělí 6. 3.

Mt 25,31–46

V půstu nejde na prvním místě o mé sebezdokonalování, ale o moji lásku, která má být jednající, nevypočítavá, nezištná a která mne tak otevírá — skrze odpovídání na potřeby těch nejposlednějších bratří a sester — pro Boží království . . . Nemám otálet a čekat, nebýt nezúčastněný, nezúčastněná, ale pustit se s horlivostí do služby nebo v ní s novým elánem pokračovat. O můj život s Pánem na věčnosti jde právě teď!

Úterý 7. 3.

Mt 6,7–15

Prohlubující se poznávání mé vlastní hříšnosti, opakující se zážitek důvěrného setkání s milosrdným Bohem odpouštějícím moje hříchy, svátost smíření, při-

jetí odpuštění od druhého člověka — to jsou zdroje síly a odvahy k odpuštění druhým. Postní doba je také dobou, kdy mohu růst v odpuštění . . . Komu potřebuji v tomto čase odpustit? Co se mi těžko druhým odpouští?

Středa 8. 3.

Lk 11,29–32

Čekat na znamení, na nějaké nové zjevení, na to, co řekne můj oblíbený kazatel . . . nebo vzít vážně Krista s jeho „starou“ a zároveň stále novou radostnou zvěstí o Božím království? Už po mnohokrátě prožívám postní dobu a tak mi hrozí nebezpečí, že všechna ta čtení, která už tak dobře znám, neuslyším, půst proběhne kolem mne a nezasáhne moje srdce. „*Zde je přece (někdo) víc než Jonáš.*“ — Tak jej vezmi vážně — právě teď!

Čtvrtek 9. 3.

Mt 7,7–12

O co chci dnes prosit svého Pána? Kvůli komu/čemu chci tlouci na „zavřené“ dveře? Co toužím nalézt? Co potřebuji otevřít ve svém životě? Můj nebeský Otec je Dárcem dobrých darů, který mne chce i v této postní době obdarovat dobrými věcmi. O co jej dnes budu prosit? — „*Každý, kdo prosí, dostává.*“

Pátek 10. 3.

Mt 5,20–26

„*Dokonalejší spravedlnost*“ — spravedlnost vyrůstající ze srdce, z vnitřního přesvědčení, z vědomí vlastní slabosti; spravedlnost neodsuzující druhého, nechovající zášť a hněv vůči druhému, nepohrdající, nepovyšující se a nezatracující . . . V čem konkrétně by tedy měla být moje spravedlnost dokonalejší? A kde v mém jednání vůči druhým schází láska a milosrdenství a naopak přebývá hněv, tupení či zatracování?

Sobota 11. 3.

Mt 5, 43–48

Jak moc ve svém životě žiji v systému „něco za něco“? Jak moc mám rád jen ty, kteří mají rádi mne? Jak moc se starám pouze o své bratry a sestry (od nichž mohu očekávat podobnou starost)? Cesta v následování Otcovy dokonalosti, jeho lásky ke každému člověku vede jinudy, přes ty nejposlednější z Ježíšových bratrů a sester, přes ty nesympatické, přes ty (pro mne) neužitečné, ano, i přes mé nepřátele.

Neděle 12. 3. — 2. postní

Mt 17,1–9

Prožij v dnešním dni Kristovu blízkost, jeho velikost, slávu a moc, bělost jeho oděvu a světlo jeho tváře . . . Spočiň ve společenství s Ježíšem, s milovaným Božím Synem. Naslouchej tomu, co ti chce říci do tvého života, poslouchej — měj v úctě — jeho slovo a naplňuj, uskutečňuj je ve svém dnešním konání . . .

Vystav se Světlu, které chce osvítit a prozářít i tvůj život a vést tě v naději až ke Vzkříšení . . .

Pondělí 13. 3.

Lk 6,36–38

Být milosrdný, milosrdná, nesoudit, nezavrhnout, odpouštět, dávat, měřit dobrou mírou . . . — Která z těchto Ježíšových výzev je pro mne aktuální, v které z nich potřebuji růst, o kterou z nich mám dnes usilovat? Jak konkrétně — co k tomu potřebuji změnit — ve svých slovech, ve svém chování, ve svých hodnotách, ve svém přesvědčení?

Úterý 14. 3.

Mt 23,1–12

Jak je tomu u mne? Je rozdíl mezi tím, co říkám, jaké zastávám hodnoty, co požaduji po své manželce, manželovi, po svých dětech, po druhých lidech, a mezi tím, co sám/sama dělám? Nesvazuji pro druhé těžká a neúnosná břemena? Aniž bych se staral(a), zda jsou schopni je unést? Aniž bych se jich dotkl(a) alespoň prstem?

Středa 15. 3.

Mt 20,17–28

Jak moc jsem v zajetí svých vlastních (falešných, sobeckých) přání a tužeb a jak moc jsem schopen/schopna naslouchat Ježíši, tomu co mi chce říci do mého života? Toužím po moci, slávě či uznání nebo po následování Krista ve službě druhým?

Čtvrtek 16. 3.

Lk 16,19–31

Mám Bibli, Katechismus, duchovní literaturu, životopisy svatých . . . dokonce i Kristus vstal z mrtvých — proč tedy otálím se svým obrácením? Proč čekám na nějakou další výzvu, na další postní dobu, na další rekolekci, na to, až někdo „vstane z mrtvých“, na zítra, na . . . ? Čas na obrácení se k Hospodinu je právě teď, právě dnes. Co mi brání patřit plně, nerozděleným srdcem Kristu? Co mne od něj odvádí?

Pátek 17. 3.

Mt 21,33–43.45–46

To podobenství se dnes netýká velekněží, farizeů, starších lidu, ale týká se mne. Uvědomuji si Boží péči a starost o mne? Vnímám vše, čím zahrnuje můj život, čím mne obdařil? Nemám na to nárok, a přesto to stále dostávám („*Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí*“ J 1,16). Jaká je moje odpověď? Přináším užitek? Nesu ovoce Božího království? Co mi brání v tom, aby ho bylo více? Co mohu odložit, co mohu změnit?

Sobota 18. 3.

Lk 15,1–3.11–32

Dnešní evangelium, tak dobře známé, je Kristovým pozváním k návratu, k odhodlání se, k nalezení odvahy: „*Vstanu a půjdu k svému otci.*“ Možná se Ti nechce, možná si říkáš, že máš ještě čas . . . Vstaň a běž, Otec tě vyhlíží, nechal vyžehlit šaty, vyčistit obuv, vycídit prsten, vykrmit tele . . .

Neděle 19. 3. — 3. postní

Jan 4,5–42

Jak vnímám svůj křest? Je pro mne trvalým zdrojem milosti, je to pro mne „*pramen vody, tryskající do života věčného*“? Jak odpovídám na Ježíšovu žádost: „*Dej mi napít.*“? Překvapením, pocitem nedostatečnosti, výmluvami . . . nebo svojí vlastní touhou, svojí vlastní žízni — po růstu mého osobního vztahu s Kristem, po hlubším vstoupení Krista do mého života, po hlubším patření pouze jemu?

Pondělí 20. 3. — Slavnost sv. Josefa

Mt 1,16.18–21.24a

Josef jako svědek, příjemce a nositel poslání, opatrovatel a pečovatel, ochránce, ten který dává dítěti jméno (Ježíš = Pán spasí), spravedlivý, naslouchající a poslušný Božího hlasu, jednající („*udělal, jak mu anděl Páně přikázal*“) je pro mne výzvou k napodobování. Kterou z těchto jeho charakteristik si vezmu do dnešního dne, u které z nich bude dnes usilovat o její prohloubení v mém životě? Jak konkrétně?

Úterý 21. 3.

Mt 18,21–35

Je to těžké. Nepočítat, kolikrát už jsem odpustil(a) a odpustit zase znova . . . Nepočítat a odpouštět, nezatvrdit své srdce (a nechat se tím pádem tím druhým zraňovat). Vnímat, jak moc mi bylo odpuštěno a — svým odpouštěním druhým — o tom vydávat svědectví . . . Napodobovat svého nebeského Otce, jeho milosrdenství, odpouštět ze srdce (bez výčitek, bez schovávání si odplaty na vhodnou dobu) všem.

Středa 22. 3.

Mt 5,17–19

Ježíš nepřišel Zákon nebo Proroky zrušit, ale naplnit. Naplnit láskou vůči Otci i lidem a to je i moje cesta. Naplnit láskou vůči Otci i lidem — jako odpověď na lásku Otcovu, jako odpověď na všechno jeho požehnání, na všechny jeho zásahy a jednání v mém životě. „*Jen si dej pozor; . . . abys nezapomněl po všechny dny svého života na ty události, které viděly tvé oči.*“ A nejen na ně nezapomínej, ale vydávej o nich svědectví, aby i druzí mohli velebit Boha a odpovídat na jeho lásku . . .

Čtvrtek 23. 3.

Lk 11,14–23

„Už k vám přišlo Boží království.“ Boží království už je zde, je mezi námi (i když se zcela uskuteční až na konci časů). Ale už dnes — ve slavení eucharistie, v modlitbách bratří a sester, ve společenství, ve službě potřebným, v hlásání Slova . . . — je mohu zahlédnout, vnímat ve svém životě. A nejen vnímat, nejen zahlédnout, ale i radovat se z jeho přicházení do světa a sám se na jeho uskutečňování podílet, jednat tak, aby i druzí je mohli zahlédnout a nechat se jím zasáhnout . . .

Pátek 24. 3.

Mk 12,28b–34

„Jediný Pán.“ Je to pravda? Platí to o mně, o mém jednání, o mém životě? Je Hospodin opravdu jediným mým Pánem? Miluji jej „celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.“? — Co mohu dnes udělat pro to, abych naplňoval(a) tento nárok nerozděleného patření, pozornosti, úsilí, nasměrování . . . abych více miloval(a) Pána, svého Boha a abych více miloval(a) své bližní?

Sobota 25. 3. — **Slavnost Zvěstování Páně**

Lk 1,26–38

Slavíme Zvěstování toho, který je „*Bůh s námi*.“ I s tebou a nejen s tebou; pro tebe i nejen pro tebe. Chval Pána za jeho obdarování — tebe i všech lidí.

Neděle 26. 3. — 4. postní

Jan 9,1–41

Slepec uzdravený ze své slepoty postupně poznává, kdo je Ježíš: člověk, prorok, Syn člověka a Pán. Jeho víra roste a prohlubuje se, padnutím na kolena jej vyznává jako Mesiáše . . . Pros Pána, aby i tobě otevřel oči, abys chápal(a) temnotu a prázdnotu života bez něj, abys viděl(a) velikost jeho lásky, kterou ti dává, velikost uzdravení, které přinesl a přináší do tvého života . . . Najdi odvahu padnout před ním na kolena, přijmout jej (znovu) jako Pána svého života a otevřít se Světlu, kterým je on sám.

Pondělí 27. 3.

Jan 4,43–54

Královský úředník je vytrvalý a zároveň ochotný měnit své představy (aby s ním Ježíš šel do Kafarnau uzdravit jeho syna), uvěří mu, že jeho syn je uzdravený „na dálku“ a v této víře se vrací zpět. Jeho víra je pak ještě utvrzena, když zjistí, že jeho syn byl opravdu v tu dobu uzdraven . . . Jeho vytrvalost a víra vedou k uzdravení jeho syna i k uvěření celého jeho domu. I já jsem zván(a) k takovéto vytrvalosti na mé cestě obrácení, k vytrvalosti ve víře, v modlitbě, k vytrvalosti, která přináší ovoce i pro ty, kteří jsou kolem mne.

Úterý 28. 3.

Jan 5,1–3a.5–16

Někdy člověk nemusí prosit, obracet se k Bohu, dlouho bdít na modlitbách . . . sám Ježíš bere iniciativu do svých rukou a přichází k nemocnému, k potřebnému. Rozumí mu („*poznal, že je tak nemocný už dlouho*“) a uzdravuje jej, i když nemocný je uzavřený do svého úhlu pohledu („*nemám nikoho . . .*“) — aby ne, je nemocný už osmatřicet let. I v mém životě může Ježíš proměnit a uzdravit to, co mne již dlouho trápí, s čím již léta bojuji, co mne sráží do prachu, odvádí od mého Pána, co mi brání jít dál, co mi brání vidět moji situaci jinak . . .

Středa 29. 3.

Jan 5,17–30

Ježíš mluví o svém vztahu k Otci, o jejich jednotě v konání, o jeho hledání vůle toho, který ho poslal . . . a zdůrazňuje („*Amen, amen, pravím vám*“): „*Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný, nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života.*“ — Celý tento úryvek je výzvou k napodobování Ježíše, ke slyšení jeho slova, k hledání Boží vůle pro můj život, k prohlubování důvěry — víry v Otce; výzvou k objevování života věčného, který mi byl dán už tady a teď, k jeho prohlubování a vrůstání do jeho plnosti . . .

Čtvrtek 30. 3.

Jan 5,31–47

V Ježíšově tvrdé řeči: „*nikdy jste neslyšeli jeho hlas . . . jeho slovo ve vás nezůstává . . . nepřijímáte mě . . . oslavujete sebe navzájem . . .*“ mohu najít i sebe, své jednání či nejednání. Moje víra není a nemá být něco strnulého, jednou provždy daného, ale každodenním hledáním toho, jak naplnit Ježíšova slova, jeho poslání, které mi svěřil. K tomu potřebuji být s ním v každodenním důvěrném rozhovoru — modlitbě, spoléhat na (uvěřit) jeho slovům a zaslíbením, žít je v dnešním dni a naplňovat je.

Pátek 31. 3.

Jan 7,1–2.10.25–30

I já mohu uvažovat podobně — už Ježíše znám, vím, co říká, co po mně chce, kam mne v životě postavil, čím mne pověřil . . . A podobně mohu uvažovat o lidech, kteří jsou kolem mne: už je mám zaškatulkované, přečtené, už vím, co od nich mohu očekávat, vím, jak budou reagovat, jací jsou . . . A tento postoj mi brání přijímat věci nové, nově — aktuálně — objevovat a poznávat Krista ve svém životě, v této mé životní etapě. A stejně tak mi brání „nechat“ druhé měnit se, poznávat Krista v nich, dávat jim šanci růst a být jinými . . .

Sobota 1. 4.

Jan 7,40–53

Podobně jako včera: Předpojatost, zajatost v uvažování, nechut' měnit své navyklé cesty a hledat nové způsoby žití své víry, únava či obava ze života v „nejistotě“ (jako každodenní otevřenosti Božímu vedení a následování) mi brání v otevření se věcem novým, otevření se osvobozující radostné zvěsti, Kristu samému, přinášejícímu nové věci do mého života — právě dnes!

Neděle 2. 4. — 5. postní

Jan 11,1–45

Křtem (ponořením do smrti, svléknutím starého člověka) získávám podíl na Kristově životě („*Já jsem vzkříšení a život . . . žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.*“). I mne volá Ježíš („*Pojd' ven!*“), abych vyšel z temnoty svých hříchů, z uzavřenosti (hrobu) své nedůvěry a nelásky, abych se nevracel ke starým způsobům života, ale žil nový život, darovaný Vzkříšeným (a mne křísícím) Kristem tady a teď, a byl mu svědkem.

Pondělí 3. 4.

Jan 8,1–11

Je jednoduché stavět se do role žalobce, karatele špatné morálky. Patřím však do role hříšnice, jsem ta či ten, které(mu) náleží smrt. Ježíš však neodsuzuje nikoho. Ani mne, ale ani mého souseda, který je mnohem větší hříšník než já (:–). Odpouští a zve mne na svoji cestu, na cestu odpouštění, na cestu přijímání hříšníků, na cestu přijetí, které proměňuje . . . opakovaně mne zve na cestu nového života.

Úterý 4. 4.

Jan 8,21–30

„*Ten, který mne poslal, je se mnou.*“ — A je i s tebou, aby tě provázel na tvých cestách, aby tě posiloval v tvém životě, aby ti žehnal ve tvé službě. A je s tebou i ve tvých starostech, v bolestech a protivenstvích, neopustil tě. I dnes tomu máš uvěřit, rozpoznat jeho vedení a následovat jej! A také být pro druhé svědkem, že Otec je s tebou, spolu s Kristem vyznávat: „*nenechal mne samotného*“.

Středa 5. 4.

Jan 8,31–42

Vytrvání v Kristově slovu vede k poznání pravdy a ta osvobozuje! Syn chce osvobodit i tebe. Nabízí ti pravdivý pohled na tvůj život, pohled, který je předpokladem opuštění hříchu a jeho vyznání (a Božího odpuštění). Nabízí ti pravdivý pohled, který nevede k odsouzení (i když pravdivý pohled na sebe a poznání vlastního hříchu nemusí být lehké, naopak se člověk může cítit hodně mizerně). Nabízí ti pravdivý pohled, který ale vede k odpuštění a uzdravení.

Čtvrtek 6. 4.

Jan 8,51–59

Pokračování věřejšího čtení — zachovávání Ježíšova slova vede k pravdě, ke svobodě, k životu. I v dnešním dni jsi zván(a) Ježíšovo slovo zachovávat (číst, znát je, přemýšlet o něm a **naplňovat** je). Kde, v které oblasti mého života se mi nedaří jeho slovo zachovávat? Naslouchej ve svém nitru, co to dnes pro tebe konkrétně znamená . . . A pros znovu o sílu, odvahu a vytrvalost . . . o bytí v pravdě, o osvobození, o život . . .

Pátek 7. 4.

Jan 10,31–42

„*Mnoho jich tam v něho uvěřilo.*“ Aby v něj mohli uvěřit, musí se s ním setkat. A prostředníkem či prostřednicí toho jsem i já! Já jako ten, který se s ním setkal! Já jako ta, která v něj uvěřila!

Sobota 8. 4.

Jan 11,45–56

Ježíš přišel na tento svět a zemřel na kříži, „*aby rozptýlené Boží děti shromáždil vjedno*“. K této jednotě jsem spolu se svými bratry a sestrami povolán(a) i já — mám ji tvořit ve své rodině, ve svém okolí, ve své farnosti . . . A zbavovat se všeho, čím narušuji jednotu s druhými. Hledat to, co potřebuji odložit, na čem na sobě pracovat, aby naše jednota vydávala svědectví těm, kteří o Kristu nic neví, kteří hledají dobro, smysl života, přátelství, lásku . . .

Neděle 9. 4. — Květná neděle

Iz 50,4–7; Flp 2,6–11

Služebníkova poslušnost u Izajáše stojí zcela na důvěře v Hospodina. *Ježíš Kristus v poslušnosti Otci se zcela zřekl sám sebe a přijal smrt na kříži . . . za nás, za mě, za tebe — proto ho také Bůh povýšil (a dal mu jméno) . . .* Jak se to týká mého života?

Pondělí 10. 4.

Iz 42,1–7

Skrze trpícího Služebníka přichází nabídka prozření, osvobození. Proč ji tolik lidí nechce přijmout? Snad proto, že je nenápadný, nekřičí . . . ? Kéž je naše zvěstování podobné: ať probíhá formou tiché nabídky!

Úterý 11. 4.

Iz 49,1–6

Druhý Služebníkův zpěv. Pán jej povolal již od mateřského lůna a vybavil schopnostmi. Také vše, co já mám, je „na leasing“. Pokud si to uvědomím a budu tím víc sloužit, stanu se podobným Ježíšovi!

Středa 12. 4.

Iz 50,4–9a

Čím větší dobro Služebník prokazuje, tím víc sílí nenávisť proti němu. Syn Boží přistupuje na konfrontaci se zlem vybaven a odhodlaně. Přesto i On zítra večer bude mít strach . . .

Čtvrtek 13. 4. — Zelený čtvrtek**1 Kor 11,23–26**

Ježíš, který se za nás vydává. Svou krví potvrzuje novou smlouvu. Prožij to dnes ve své modlitbě i při slavení eucharistie.

Pátek 14. 4. — Velký pátek**Žid 4,14–16; 5,7–9**

Tak jako já při dnešní bohoslužbě soucítím s Ním, tak soucítí On se mnou ve dnech všedních. Kdysi nedostupný Bůh se stává mým přítelem. Opravdu!

Sobota 15. 4.**Mt 28,1–10****— Bílá sobota, vigilie Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně**

Vzkříšeného Krista nelze hledat ani v hrobě, ani v minulosti, ale na cestě našeho života.

Neděle 16. 4. — Slavnost Zmrtvýchvstání Páně**Kol 3,1–4**

Vzkříšení je onen „den po sobotě“, kdy se události světa otočily jiným směrem. Na tento den čekalo tvorstvo od Adamova pádu. Od této chvíle již nevládne osudu člověka smrt, ale život. Ježíšovo zmrtvýchvstání je zcela reálnou porážkou smrti. Není žádná mocnost, zlo, Dábel, smrt . . . , která by mohla člověka oddělit od Boha, pokud ho přijme a vpustí ho do svého srdce.

Pondělí 17. 4.**Mt 28,8–15**

V řeckém originále zdraví Pán ženy: „Chairete“, radujte se. Uvědom si, že jde vstříc i tobě a stejně zdraví i tebe, kdykoli neseš dál informaci o Něm . . .

Úterý 18. 4.**Jan 20,11–18**

Jaká radost naplnila Magdalenu, když jej po hlase poznala! Zřejmě jako studená sprcha však působilo Pánovo „*nedotýkej se mě*“. Podobné střídání pocitů je i v našem duchovním životě. Přesto i my jsme posláni jít a zvěstovat: „Viděli jsme Pána!“

Středa 19. 4.**Lk 24,13–35**

S Ježíšem cesta ubíhá rychle. Je dobrým společníkem! I ty vyprávěj, co se ti přihodilo v životě, co tě zklamalo. Ač to Pán ví, chce to slyšet od tebe.

Čtvrtek 20. 4.**Lk 24,35–48**

Pán jí ve svém novém životě pečenou rybu. Ryba se stane pro příští staletí jeho symbolem a skrytou zkratkou Ježíšova jména a titulu.

Pátek 21. 4.**Jan 21,1–14**

Napadlo tě někdy, jaký je rozdíl mezi lovem do sítí a chytáním ryb na udičku? Není návnada na háčku podvodem na rybě? Dobře, že rybáři v Ježíšově době používali sítě! Nestali jsme se rybáři lidí, kteří loví prutem?

Sobota 22. 4.

Mk 16,9–15

Zdá se, že zmrtvýchvstalý Ježíš se přednostně zjevuje těm, kdo s ním trpěli. Těm, kteří zakusili jeho odpuštění a plakali pro něj, jako Magdalena. Jedenácti se zjevuje u stolu. Možná v době, kdy byl ukřižován, též seděli mnozí z nich právě u stolu . . .

Neděle 23. 4.

Jan 20,19–31

— **2. velikonoční, Svátek Božího milosrdenství**

Apoštol Tomáš na tomto místě evangelia zastupuje každého z nás. Nám jsou určena Ježíšova slova: „*Nebud' nevěřící, ale věřící.*“

Pondělí 24. 4.

Sk 4,23–31

I dnes Duch Pána otrásá místy, kde jsou shromážděni ti, kdo chtějí šířit zvěst o Ježíšovi. Tyto otřesy nelze zaznamenat seismografy, ale jsou patrné v dějinách.

Úterý 25. 4. — **Svátek sv. Marka, evangelisty**

1 Petr 5,5b–14

Petrův realizmus, kdy varuje před útoky zla, jeho povzbuzování a dodávání odvahy, to vše mělo vliv na Marka — jeho duchovního syna. Vzpomeň dnes na duchovní syny, dcery, které jsou ti svěřeni — zejména kmotrovstvím.

Středa 26. 4.

Sk 5,17–26

Je nám známo z příběhů v době totality, že Boží slovo se šíří z vězení s velkou mocí. I když anděl — posel Boží — nechává apoštoly za mřížemi. Nebo právě proto?

Čtvrtek 27. 4.

Jan 3,31–36

Přes zákazy velekněží a velerady byl Jeruzalém „plný toho učení“. Dodnes se přesvědčujeme, že tam, kde jsou křesťané pronásledováni, není potřeba vymýšlet složité pastorační strategie.

Pátek 28. 4.

Sk 5,34–42

Kéž i my máme vnitřní radost z mnohem menších ran a šrámů; z přesvědčení, že jsme Pánu blíž, když s ním prožíváme i drobné těžkosti.

Sobota 29. 4.

Mt 11,25–30

— **Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy**

Patronka Evropy, učitelka církve, která neuměla číst ani psát! Hmatatelný důkaz platnosti Ježíšových slov o moudrých, chytrých a naproti tomu maličkých . . .

Neděle 30. 4. — 3. velikonoční**Lk 24, 13–35**

Rozumím tomu, co pro mne Kristus vykonal? Víím, kam mne postavil, k čemu mne zve, co ode mne očekává? Rozumím jeho slovu, mám důvěru v jeho vedení? Pozvi jej do všech svých nezodpovězených otázek, nech jej, aby ti otvíral oči a zapaloval srdce . . .

Pondělí 1. 5. — Svátek sv. Josefa, Dělníka**Mt 13,54–58**

Ježíše vychovával ten, od něhož nemáme zaznamenané ani slovo. Nemají i dnes právě ti mlčící větší vliv na Církev, než si myslíme?

Úterý 2. 5.**Jan 6,30–35**

Trvalé nasycení: Pánův chléb, který dává život světu. Od teď není třeba duchovně hladovět. Proto je Eucharistie trvalým díkůvzdáním.

Středa 3. 5. — Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů**Jan 14,6–14**

„*Já jsem cesta, pravda a život.*“ — Vyber si jeden z těchto pojmů vztažených na Krista, vezmi si jej do svého dne a nech se provázet Ježíšem — Cestou, Ježíšem — Pravdou či Ježíšem — Životem.

Čtvrtek 4. 5.**Sk 8,26–40**

Nově pokřtěný komoří se raduje, protože našel Mesiáše a uvěřil v něj. I ty dnes prožívej radost z evangelia, radost z radostné zvěsti, která chce přetvářet tvůj život a být rozdávána druhým.

Pátek 5. 5.**Jan 6,52–59**

Eucharistie a její přijetí není jen chvilková přítomnost Pána. Jeho pokrm nás přetváří! Odvážně lze přenést úsloví: jste to, co jíte.

Sobota 6. 5.**Sk 9,31–42**

Církev zažívající pokoj je i současná zkušenost církve v naší zemi. Modli se, aby „*s úspěchem se vyvíjela, žila v bázni před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého*“.

Neděle 7. 5. — 4. velikonoční**Jan 10,1–10**

Naslouchej dnes Ježíši, pastýři, který tě zná, který tě volá, uvádí tě na pastvu. O čem tě chce ujistit, co ti chce říct, k čemu tě chce pozvat?

Pondělí 8. 5.**Sk 11,1–18**

V úryvku poznáváme Petra jako osobnost, která má odvahu překonávat hranice. Díky Bohu, za jeho sen. Važme si všech, kdo pod vlivem Ducha svatého mění zaběhlé zvyky, které jsou pro šíření evangelia překážkou.

Úterý 9. 5.

Jan 10,22–30

Nesnažíme se ovce s halasem nahánět do ohrádky, kde budou podle nás v bezpečí? Nebudíme překvapeni, když jdou jinam. Za Ježíšovým hlasem.

Středa 10. 5.

Sk 12,24–13,5a

„Boží slovo se šířilo a rozrůstalo.“ Co pro to mohu udělat já? Vždyť i já jsem za to — jako křesťan — zodpovědný.

Čtvrtek 11. 5.

Sk 13,13–25

Představitelé synagogy vyzývají Pavla, aby pronesl „něco k povzbuzení“. Neslycháme my často kárání, výčitky? Pavlova řeč může být modelem pro naše zvěstování.

Pátek 12. 5.

Sk 13,26–33

Bůh svá zaslíbení vyplnil na nás (vím o tom? žiji z toho a podle toho?). A my máme být v dnešním světě svědky této radostné zvěsti.

Sobota 13. 5.

Sk 13,44–52

Pohané, tedy ne-židé přijímají ochotně radostnou zvěst. Ti „pravověrní“ však štvou „zbožné ženy“ proti apoštolům. Jen minulost?

Neděle 14. 5. — 5. velikonoční

1 Petr 2,4–9

Věříš, co „jsme zač“? Rod vyvolený (samotným Bohem!), královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu. Je připojeno i naše poslání: Hlásat mocné skutky toho, kdo nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. To bychom dosvědčovali to první.

Pondělí 15. 5.

Jan 14,21–26

Vzájemná láska a spolupráce Tří Božských Osob ať je odrazem naší kooperace, našich mezilidských vztahů!

Úterý 16. 5.

Mt 10,17–22

— **Svátek sv. Jana Nepomuckého, hlavního patrona Čech**

Svědectví vydané mlčením je výmluvnější. Kéž si uvědomím, kdy mám mluvit a kdy raději mlčet. A vzpomenu dnes na ostatní umlčené i umučené kněze v Čechách.

Středa 17. 5.

Sk 15,1–6

Strážci Zákona pečlivě dbali na jeho přesné dodržování. Nenecháváme si my kazit radost z toho, co Bůh svobodně koná? Nestavíme mu do cesty naše plány, „příkázání“ a obyčeje?

Čtvrtek 18. 5. **Sk 15,7–21**
 Popsaný sněm apoštolů a starších může být vzorem současným poradám, koncilům, synodám. Ani my nenakládejme zbytečná břemena . . .

Pátek 19. 5. **Jan 15,12–17**
 V čem spočívá povýšení Ježíšova služebníka na jeho spolupracovníka? Zdá se, že v tom, že zná jeho záměry, cíle a metody!

Sobota 20. 5. **Jan 15,18–21**
 Pokud následujeme našeho Pána věrně, musí zákonitě dojít k okamžikům, kdy budeme nenáviděni. „Svět“ není schopen ocenit, co není z něho.

Neděle 21. 5. — 6. velikonoční **1 Petr 3,15–18**
 Vědomí Boží svrchovanosti dává sílu ke statečnému konání dobrých činů a k vydávání svědectví. Nenahraditelné *slovo svědectví* doplňuje činy a objasňuje *důvody naší naděje*.

Pondělí 22. 5. **Jan 15,26–16,4a**
 Slíbený Duch bude vydávat svědectví spolu s apoštolý. Spolupracujme s ním! Nebraňme jeho vydechování.

Úterý 23. 5. **Jan 16,5–11**
 Místo fyzické přítomnosti Ježíšovy bude nyní v Církvi — tedy i s námi — Duch svatý (řec. Paraklétos), obhájce, zastánce. Hlavu vzhůru!

Středa 24. 5. **Jan 16,12–15**
 Uvedení do pravdy, vzájemné dávání, komunikace. To jsou prvky života v Trojici. Sdílení, prolínání, prostupování má být i našim štěstím.

Čtvrtek 25. 5. — Slavnost Nanebevstoupení Páně **Sk 1,1–11**
 I já jsem poslán být Kristovým svědkem kdekoli na této zemi. I já nemám hledět k nebi, ale hledat Ježíše mezi chudými a trpčícími tohoto světa.

Pátek 26. 5. **Jan 16,20–23a**
 Pocit radosti z Kristova vzkříšení může ustoupit do pozadí tlakem všedních dní. Pokud si však najdu opravdu „tichou chvílku“, dám Pánovi za pravdu: mou radost mi nikdo nevezme!

Sobota 27. 5. **Jan 16,23b–28**
 „*Sám Otec vás miluje.*“ Připomeň si dnes znovu Boží otcovskou lásku, která za tebe, za tvůj život obětovala svého syna a odpověz na ni svými díky i veškerým svým dnešním konáním.

Neděle 28. 5. — 7. velikonoční**1 Petr 4,13–16**

Setrvávat sjednocení v modlitbách, v očekávání na dar Ducha svatého, na proměnu našich životů, . . . najdu si dnes na to čas?

*Pondělí 29. 5.***Sk 19,1–8**

My jsme jistě slyšeli, že je „nějaký Duch svatý“, a nejspíš jsme břímováni. Přesto — žiji z moci Božího Ducha? Sloužím jeho dary, které dává každému ve prospěch celého společenství? Nepotřebuji obnovit jeho přítomnost, jeho působení ve svém životě?

*Úterý 30. 5.***Sk 20,17–27**

Vydávat svědectví o radostné zvěsti o Boží milosti — tak vnímá svůj úkol Pavel a tak mohu vnímat své poslání i já. Každý člověk potřebuje Boží milost, jeho milosrdenství, potřebuje se o něm dozvědět!

*Středa 31. 5. — Svátek Navštívení Panny Marie***Sof 3,14–18**

Opětovné pozvání k radosti, vždyt' „Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe“. A jako Maria jej s radostí přinášej všem, se kterými se setkáš, všem, kdo potřebují tvoji pomoc či útěchu.

*Čtvrtek 1. 6.***Sk 22,30; 23,6–11**

Neztrácej odvahu a vydávej svědectví! — Toto výzva je pro mne pozváním k prosbě o prohloubení působení Ducha svatého v mém životě, k prosbě o jeho dary pro vydávání svědectví tam, kde žiji svůj život, tam, kam mne můj Pán poslal.

*Pátek 2. 6.***Sk 25,13b–21**

Pro mnohé je Ježíš mrtvý — dávná historická postava. Pro mne je jistě živý, život dávající. A proto jsem zván podílet se na předávání tohoto života.

*Sobota 3. 6.***Sk 28,16–20.30–31**

Pros, aby se zvěst o Božím království mohla otevřeně a bez překážek hlásat po celém světě . . . Pros, aby všichni křesťané byli hlasateli a vydávali o Kristu dobré svědectví . . .

Neděle 4. 6. — Slavnost Seslání Ducha svatého**1 Kor 12,3b–7.12–13**

Já i ty „jsme byli jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem“. Duch nám dává odvahu k víře a vyznávání Krista a dary k prospěchu a budování Kristova Těla. Poznáváš působení Ducha i jeho dary ve svém životě?

Pondělí 5. 6.

Tob 1,3; 2,1a–8

Tobiáš nedbá nebezpečí, které mu hrozí a uctivě pochovává svého mrtvého krajana. Odehrává se to v osmém století před Kristem! Vzpomeň na všechny nepohřbené, zvláště ve dvou válkách minulého století . . .

Úterý 6. 6.

Tob 2,9–14

Tobiáš trpí nejen ztrátou zraku, ale i výčitkami vlastní ženy. Když zbožný a spravedlivý muž ztratí práci, ocitne se v podobné situaci. Sám s Hospodinem.

Středa 7. 6.

Tob 3,1–11a.16–17a

Sám před Hospodinem sténá a pláče. A najednou není sám. Život bude pokračovat po boku Sary. Oba byli „na dně“ a posléze uzdraveni. Láskou. Pán jejich modlitby vyslyšel. Avšak úplně jinak, než si oba přáli.

Čtvrtek 8. 6.

Mk 12,28b–34

Dvojpříkázání lásky často v životě nahradíme zvykovostí („tak to vždycky bylo“), „zbožnou“ tradicí a zastíníme řadou všelijakých povinností, které musíme plnit, protože „čím víc, tím líp“. Tohle je asi v každém z nás.

Pátek 9. 6.

Tob 11,5–17

Do rodiny, která byla těžce zkoušená utrpením, se vrací radost. Drželi s Hospodinem a nyní drží pospolu. Vzkaz do našich dnů . . .

Sobota 10. 6.

Tob 12,1.5–15.20

Za štěstím rodiny stojí doprovázející Rafael, uzdravující posel, který byl dosud nepoznán, přestože byl ve všech těžkostech nablízku. Kéž vidím Boha podobně i já ve svém životním příběhu!

Neděle 11. 6. — Slavnost Nejsvětější Trojice

2 Kor 13,11–13

Jenom když člověk přijme Boží lásku, nalezne radost a všechny hodnoty, které Pavel přeje v tomto úryvku. Dobra spásy — milost, láska a společenství (přítomnost) jsou v Pavlově závěrečném pozdravu připisovány jednotlivým osobám Trojice (Synu, Otcí a Duchu).

Pondělí 12. 6.

Mt 5,1–12

V blahoslavenství je skryt klíč ke štěstí. Odemykání může být bolestné, ale když vstoupíš, radost bude bez konce. Život takto prožitý bude tou nejvěrohodnější „evangelizací“.

Úterý 13. 6.

Mt 5,13–16

Svítilna pod nádobou by nejen nezářila na cestu, ale plamínek by zhasl nedostatkem kyslíku. Neboj se odhalit druhým to, co je na tobě dobré! Dokážeš to ovšem pojmenovat? Neměj strach poradit se s blízkými.

Středa 14. 6.

Mt 5,17–19

„*Naplnění*“ je víc, než doslovné zachovávání. Snažím se proniknout spíš do ducha Ježíšova a jeho lásky, nebo jen dodržovat „normy“ slušného „křesťanského“ chování?

Čtvrtek 15. 6. — Slavnost Těla a Krve Páně

Jan 6,51–58

Raduj se dnes z daru Eucharistie, z daru věčného života a zůstávání v Pánu, které v tobě přijímání Kristova Těla a Krve posiluje . . .

Pátek 16. 6.

Mt 5,27–32

Ježíšovo slovo mří k počátku problému, kdy se zlo snaží „zaháčkovat“. Dramatické vyjádření jen podtrhuje zápas o správné rozhodnutí a zodpovědné jednání.

Sobota 17. 6.

Mt 5,33–37

Nechci vzít zodpovědnost za své „ano“ či „ne“, protože si nevěřím, má to malou váhu a hlavně nechci „prohrát“. Tak se zaštiťuji vším možným, často ani tomu nevěřím, ale působí to, dělá to dojem. Je to ubohé, ale i tohle jsem já!

Neděle 18. 6. — 11. v mezidobí

Mt 9,36–10,8

Vyvolení učedníků je svobodným Ježíšovým činem ke službě „zástupu lidí“: *Přiblížilo se nebeské království . . . žeň je velká, dělníků málo . . . prostě proto Pána žně, at' vyšle dělníky na svou žeň.* Stále platné i aktuální pro každého křesťana, ne jen pro osoby zasvěcené.

Pondělí 19. 6.

2 Kor 6,1–10

Vlastnostmi, které Pavel popisuje, máme i dnes nastavovat zrcadlo svému okolí. Možná i v tom je smysl nastavení tváře k druhému úderu pro ty, kdo chtějí za každou cenu ranit.

Úterý 20. 6.

2 Kor 8,1–9

Známe to i z tříkrálové sbírky. Čím je kdo chudší, tím víc dává. Napadá tě, koho můžeš obohatit ty sám — ze své chudoby?

Středa 21. 6.

2 Kor 9,6–11

Při pravé štědrosti nezáleží na množství, ale na radosti. Neboj se, začni kolem sebe rozsévat radost; uvidíš, že On tvé „osivo“ opravdu rozmnoží!

Čtvrtek 22. 6.

2 Kor 11,1–11

Pavlova láska k církevní obci a z ní pramenící jeho obětavost a žárlivost na její čistotu ať je vzorem pro můj vztah k rodině, k farnosti, ke společenství, které

mi bylo svěřeno. Jsem-li bezmocný a na lůžku, mohu tento vztah uskutečnit k těm, kdo jsou svěřeni mým modlitbám.

Pátek 23. 6. — Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova **Mt 11,25–30**
Kde hledáš odpočinek pro svoji duši ve své lopotě, ve svých obtížích? Nacházíš jej v Ježíšově srdci, v jeho důvěrné blízkosti?

Sobota 24. 6. — Slavnost Narození sv. Jana Křtitele **Iz 49,1–6**
Každý z nás má zvláštní úkol. Dovedu jej odhalit v příběhu svého života? Vždyť i já jsem byl povolán z matčina lůna, i mě v mateřském klíně nazval jménem. Pokud lituji, že jsem své poslání tak trochu rozmělnil, může to být nové vykročení k tomu, abych „zbytky Izraele přivedl nazpět“.

Neděle 25. 6. — 12. v mezidobí **Jer 20,10–13**
Jeremijáš, a nejen on, to neměl vůbec jednoduché, od nepřátel i přátel si užil své. Jak reaguje v jedné z těžkých situací? Daří se ti podobně „zcela se pověsit na Boha, všechno mu předat, nechat na něm soud a dojít až k chválení Boha?“

Pondělí 26. 6. **Gn 12,1–9**
Vyjdi i ty s pevnou vírou ze své „země“, ze svých stereotypů, zvyklostí. Přemýšlej, co máš opustit. Jinak dialog s Pánem nezažiješ. Křesťanství je náboženstvím cesty.

Úterý 27. 6. **Gn 13,2.5–18**
Abram dá přednost Lotovi. Proto, aby byl zachován smír mezi pastýři. Snad právě proto, že se nebál být znevýhodněn, dostane se mu zaslíbení navěky. Vztah s Hospodinem je přednější, než majetek, který je při putování pouští přítěží!

Středa 28. 6. **Gn 15,1–12.17–18**
Bůh, který se sám, jednostranně zavazuje dodržovat smlouvu s lidmi, je Bohem, který je nablízku i tobě, dává ti naději, dává ti svá zaslíbení. I ty se jej můžeš ptát, hledat svoji cestu, očekávat jeho vedení a jeho odpovědi.

Čtvrtek 29. 6. — Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů **2 Tim 4,6–8.17–18**
Pavlův běh, který neznamena vždy vítězství. Ti, kdo za Něj bojují, mohou být státi, křižováni . . . To je cena, kterou platí Skála za klíče, za moc svazovat a rozvazovat. Přesto je i dnes utrpení Církve dobrý boj!

Pátek 30. 6. **Gn 17,1.5.9–10.15–22**
Abram, nyní otec mnohých, se stává Abrahámem. Ten, který mohl změnit jeho jméno, je naším Pánem již od křtu.

Sobota 1. 7.

Gn 18,1–15

I my někdy těžko věříme Hospodinovým plánům i zaslíbením. Naše tolik opakovaná ujištění o Jeho přízni se nám zdají tak vzdálená, ba směšná . . . ale ano, smějeme se. Mnohdy způsobem našeho života.

Neděle 2. 7. — 13. v mezidobí

Řím 6,3-4.8-11

Pro Pavla není křest jen nějaký obřad, který někdo možná hezky prožije, ale dál o něm neví. Je to účast na smrti a vzkříšení Kristově, začátek nového narození. Začátek nového života, který je silnější než smrt.

Pondělí 3. 7. — Svátek sv. Tomáše, apoštola

Jan 20,24–29

Je povzbudivé, že už tenkrát měla místo mezi apoštoly racionálně zaměřená osobnost. Pochybovač. A právě díky němu může být naše víra pevnější.

Úterý 4. 7.

Mt 8,23–27

Převalují-li se vlny přes loďku tvého žití, nezapomeň, že jsi s Ním „na jedné lodi“. A ani ty se neboj Pána vzbudit!

Středa 5. 7. — Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, patronů Evropy Iz 61,1–3a

Cyril a Metoděj se nechali poslat, aby zvěst o Kristu přišla do naší země, aby byla hlášána srozumitelnou řečí. Ke komu jsem poslán já? A dokážu mluvit „srozumitelnou řečí“ o svém Pánu, o své víře a naději?

Čtvrtek 6. 7.

Mt 9,1–8

Nedějí se podobné mocné činy dnes ve svátosti smíření? Zkus při nejbližším přijetí této svátosti zažít radost z Pánova odpuštění: „Bud' dobré myslí . . .“

Pátek 7. 7.

Mt 9,9–13

Povolání celníka je pro „zbožné“ provokací a dávají to najevo. Pro Ježíše je milosrdenství víc než oběti, prostě má přednost před čímkoliv. Ale nestačí se jen radovat nad Ježíšovým milosrdenstvím, je třeba ho i následovat. Jak by ses cítil u stolu s hříšníky ty?

Sobota 8. 7.

Mt 9,14–17

Nepokoušejme se stále nové, bouřlivé Ježíšovo učení vtěsnat do pouček včerejška. Nestěžujme si, že pod Jeho silou se naše úzkoprsost roztrhne!

Neděle 9. 7. — 14. v mezidobí

Mt 11,25–30

Důvěřovat Kristu, na něj se ve všem spoléhat — vytrvale — trpělivě — pokorně za ním kráčet, přijímat jeho každodenní blízkost a požehnání. Vnímám je ve svém životě?

Pondělí 10. 7.

Gn 28,10–22a

Skrze Ježíše, který sestoupil na naši lidskou úroveň, se Hospodin naprosto odhalil a vydal. Je na mně, abych žebřík, opřený o nebe, využil k výstupu!

Úterý 11. 7. — Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy

Př 2,1–9

Úvodní oslovení z tohoto úryvku (můj synu) nahrad' výzvou „Evropo, přijmeš-li moje slova . . .“ A závěrečná věta: „Tu pochopíš spravedlnost a právo, poctivost a každou cestu k dobru“ se stane návodem, který dokáže omladit starý kontinent.

Středa 12. 7.

Gn 41,55–57; 42,5–7a.17–24a

Přečti si úryvek znovu; zažil jsi někdy slzy radosti ze smíření, krásný pocit z odpuštění? V tu chvíli ožívá Starý zákon a Bůh se zpřítomňuje v tvé duši . . .

Čtvrtek 13. 7.

Gn 44,18–21.23b–29; 45,1–5

Jen Bůh dovede zlo obrátit k dobrému. Josef Egyptský je obrazem Božích vlastností. I Ježíš, kterého jsme zaprodali, stává se rád znovu naším bratrem.

Pátek 14. 7.

Gn 46,1–7.28–30

— **Svátek bl. Hroznaty, hlavního patrona plzeňské diecéze**

Mám i já ve svém životě, ve své širší rodině, podobnou zkušenost s Božím vedením? Cesty, kolikrát na první pohled nesmyslné, vedou k setkáním, při kterých mohu spočinout a plakat v Jeho objetí.

Sobota 15. 7.

Gn 49,29–32; 50,15–26a

„Bůh se vás jistě ujme“ — připomeň si ty události z poslední doby, kdy se tě Bůh ujal, děkuj za ně a projev mu svoji vděčnost.

Neděle 16. 7. — 15. v mezidobí

Iz 55,10–11

Boží slovo je mocné a působivé, životaschopné. *Nevrací se zpátky bez účinku, . . . až splní záměr . . .* Díky Bohu za to, že jeho slovo v Písmu máme, čteme, rozjímáme, modlíme se ho.

Pondělí 17. 7.

Mt 10,34–11,1

Být ochoten ztratit pro Krista všechno a následovat jej, podřídit Kristu vše ve svém životě a svůj život proměňovat . . .

Úterý 18. 7.

Mt 11,20–24

Jsem schopen vyjít ze své zabydlenosti, ze svých zajetých kolejí, nechat se Kristem přivést k něčemu novému v mém životě? Jsem ochoten se (opět, znovu) obrátit?

Středa 19. 7.

Mt 11,25–27

Být otevřený Kristu znamená neulpívat na vlastním vzdělání, na všech svých znalostech, které o Bohu mám. Být otevřený Kristu znamená být v pokoře otevřený pro věci nové, které chce Bůh přinést do tvého života.

Čtvrtek 20. 7.

Mt 11,28–30

Do všech svých starostí a lopocení můžeš pozvat Krista, který tě chce občerstvit a dát tvé duši nalézt odpočinek.

Pátek 21. 7.

Mt 12,1–8

„*Syn člověka je pánem nad sobotou.*“ Tato věta mi nemá být důvodem ke svévolnému jednání a k porušování přikázání, ale výzvou k vnímání potřeb chudých a trpících, výzvou ke službě lásky a milosrdenství.

Sobota 22. 7.

Jan 20,1.11–18

Setkání Marie Magdalské s Kristem mění její „beznadějnou“ situaci a dává jí poslání . . .

Neděle 23. 7. — 16. v mezidobí

Mdr 12,13.16–19

Věčná otázka: proč Bůh nechává žít hříšníka zdánlivě bez trestu?, má odpověď: hříšným nabízí příležitost k pokání. Díky, že Boží moudrost pamatuje na mne i na tebe, na každého . . .

Pondělí 24. 7.

Ex 14,5–18

Není cesta izraelského lidu i cestou Církve zde na zemi? Přes všechno naše reptání a dílčí prohry její nepřátelé končí „v bahně“. Dík Vzkříšenému! Vždyť právě proto slýcháváme toto čtení o vigilii velikonoční.

Úterý 25. 7. — Svátek sv. Jakuba, apoštola

Mt 20,20–28

Nepřetrvává upřímná naivita maminky synů Zebedeových v církvi dosud? Společné pití Kristova kalicha nás léčí od povyšování. I tím, že přináší úcast na utrpení.

Středa 26. 7.

Mt 13, 1–9

Boží setba nese užitek. Já jsem půda, užitek nese to, co je do mne zaseto — zrna Božího slova. Proto není užitek můj, ale není možný beze mne. Výzva k důvěře i k pokoře.

Čtvrtek 27. 7.

Ex 19,1–2. 9–11. 16–20

Setkání s Bohem mají různou podobu. Zde je to scéna, která nahání hrůzu. Naproti tomu Eliáš se setkal s Bohem v tichém vánku. Ani tehdy ani dnes nejsou ale rozhodující vnější okolnosti těchto setkání. Důležité je setkání samo. A to v tuto chvíli.

Pátek 28. 7.

Ex 20,1–17

Povšimni si, že se Hospodin předtím, než dává návod na šťastný život, představuje: já tě vyvedl ze zajetí, z otroctví. Teprve potom následují přikázání, která neomezují, ale vedou ke svobodě!

Sobota 29. 7.

Lk 10,38–42

Marta chvátá vstříc naproti Ježíšovi. Vyznává víru v Něj a ve vzkříšení. A v tom ji mohu následovat každý všední den. I když si připouštím „starosti a znepokojuji se pro mnoho věcí“.

Neděle 30. 7. — 17. v mezidobí

1 Král 3,5.7–12

Pros i ty dnes o moudré a chápavé srdce, které tě povede na cestě životem a uschopní tě vnímat potřeby druhých, tvoji službu, Boží vedení . . .

Pondělí 31. 7.

Ex 32,15–24.30–34

Nejistota, kam se Mojžíš ztratil, spolu s touhou mít hmatatelného bůžka ze slitků drahého kovu. Podobnost s našimi hříchy větší, než by se na první pohled zdálo. I my občas chceme jistotu a něco hmatatelného, třeba bůžka, který by šel před námi a nás zbavil zodpovědnosti. Bůh takový není. On je tolik jiný!

Úterý 1. 8.

Ex 33,7–11; 34,5b–9.28

Promlouvej i ty dnes s Bohem v klidu, jako se svým přítelem. Pros, aby byl uprostřed nás. Uprostřed uspěchané společnosti. Tak budeš mít účast na Mojžíšově údělu. Ba co víc: opravňuje tě k tomu ze křtu pramenící účast na díle Ježíšově.

Středa 2. 8.

Mt 13, 44–46

Co jsem prodal? Co je mi líto prodat? Je-li tahle lítost ve mně, prosím Krista, aby mi ukázal pole, či perlu?

Čtvrtek 3. 8.

Ex 40,16–21.34–38

Stavba Božího příbytku, jak je zde popisována, nás může potěšit ze dvou důvodů: Hospodina těší práce našich rukou a našeho intelektu — ač na ní není závislý. Hospodin je rád, když je nám s ním dobře.

Pátek 4. 8.

Lv 23,1.4–11.15–16.27.34b–37

Nezastavujme se jen u výčtu dní, ale všimněme si důrazu na shromáždění. Shromáždění ke cti Hospodina a k radosti člověka ze společenství. Jaký rozdíl oproti našemu „time-managementu“, směřujícímu často jen k vyššímu zisku a k využití druhých!

Sobota 5. 8.

Lv 25,1.8–17

Starověká nařízení; ale v moderní době nás mohou provokovat svou praktičností. Vždyť oddlužení chudých zemí je na pořadu dne. Lze litovat, že náš Svátý rok se nemůže víc projevit i v hospodářské oblasti. Vězí za tím i naše sobectví?

Neděle 6. 8. — 18. v mezidobí — Svátek Proměnění Páně 2 Petr 1,16–19

Bůh má zalíbení i ve mně. Chce mne přijmout do své slávy, kterou Ježíš zjevil apoštolům při svém proměnění („*přijal od Boha Otce čest a slávu*“). Věřím mu? Věřím, že ve mně má zalíbení — přes všechny mé pády, problémy, nedokonalosti?

Pondělí 7. 8.

Nm 11,4b–15

Reptající lid trápí Mojžíše, který cítí zodpovědnost. Zůstává mu jediný partner: Hospodin. Jeho dialog v modlitbě ať je vzorem i nám, kteří zažíváme obtíže při duchovním doprovázení.

Úterý 8. 8.

Nm 12,1–13

Přirozená autorita Mojžíšova je ohrožena. Hospodin jej však podrží. A Mojžíš? Podpořen Božím zásahem prosí za ty, kdo jej pomlouvali. Kéž dovedu i já být velkorýsý!

Středa 9. 8.

Oz 2,16b.17b.21–22

— **Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy**

Nech dnes promlouvat Hospodina ke svému srdci, nech jej promlouvat jeho „spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním“.

Čtvrtek 10. 8. — Svátek sv. Vavřince

2 Kor 9,6–10

Bůh miluje radostného dárce. Poklad církve se množí právě darováním. To věděl dnešní mučedník, jáhen Vavřinec. Dovedu se já dělit?

Pátek 11. 8.

Dt 4,32–40

Když si uvědomím, co znamenala Hospodinova péče a pozornost mým „otcům“, získá můj vztah k Bohu osobnější rozměr. A pomyšlení, co vše pro mě v mých osobních dějinách udělal, ať mě probudí k odpovědi!

Sobota 12. 8.

Dt 6,4–13

A odpovědí na to, co pro mě Bůh dělá, je víra a láska „celou duší a celou svou silou“. Z toho pak vyplyne jaksi mimovolně dělat jen to, co se Mu líbí.

Neděle 13. 8. — 19. v mezidobí**1 Král 19,9a.11–13a**

Bůh nejednal vůbec tak razantně, jak Eliáš ve svém rozhorlení očekával: měl tichý a jemný hlas. Nezaměňuj svoje představy s Boží skutečností, mohl bys ten Jeho hlas přeslechnout!

*Pondělí 14. 8.***Mt 17,22–27**

Svoboda Božího dítěte (neplacení chrámové daně) je důležitá, nemá však vést k pohoršení druhých (maličkých). V dobrovolném zřeknutí se této svobody kvůli druhým mohu zakoušet zvláštní Boží požehnání a péči.

*Úterý 15. 8. — Slavnost Nanebevzetí Panny Marie***Lk 1,39–56**

Mariin hymnus je výzvou i pro mne, výzvou k hymnu chvály za to, čím Bůh naplňuje můj život, čím mě obdařil a obdařuje.

*Středa 16. 8.***Mt 18,15–20**

Zkusil jsem někdy při bratrském napomenutí postupovat podle Ježíšova návodu? Uvědomím si, že „svazování a rozvazování“ se týká nejen odpouštění hříchů, ale má uzdravující dopad i na naši svobodu.

*Čtvrtek 17. 8.***Mt 18,21–19,1**

Odpouštění je mnohem víc, než prosté zapomenutí. Jsem-li stvořen k Božímu obrazu, musím mít přece podíl na jeho velkorysosti!

*Pátek 18. 8.***Mt 19,3–12**

Jako šťastná dvojice tvoří jedno tělo, tak ten, kdo se tohoto spojení odřekne, má s nebeským královstvím úplně splynout vjedno. To je smysl celibátu, který právě takovýmto spojením obohacuje církev. A tím ji tvoří plodnou!

*Sobota 19. 8.***Mt 19,13–15**

Děti žijí, rostou z lásky svých rodičů a k tomu jsem pozván i já: Žít s vědomím, že jsem milované Boží dítě, že On si mne zamiloval jako první.

Neděle 20. 8. — 20. v mezidobí**Iz 56,1.6–7**

Boží záchrana pro všechny lidi je v Kristu skutečností. „Dům církve“ je skutečně domem modlitby pro všechny národy. Díky Bohu, že do toho domu patřím.

*Pondělí 21. 8.***Sd 2,11–19**

Úryvek připomíná pohnuté dějiny dvacátého století. S jeho odklonem od Boha ke zhoubným ideologiím. Nikdy nekončící nabídky k záchraně ať jsou našim povzbuzením.

Úterý 22. 8. **Sd 6,11–24a**
 Gedeon viděl Hospodinova anděla tváří v tvář. My jsme svědky Ježíšovy tváře a jednání. Působí podobně překvapivě. Podobně mírně: „Hospodin je pokoj“.

Středa 23. 8. **Sd 9,6–15**
 Oliva, fíkovník, ani réva — kdo se pyšní svými plody, nebude kralovat. Zato neužitečný bodlák! Vládne a tím slouží: jeho trny budou jednou vraženy na svatou Tvář.

Čtvrtek 24. 8. — **Svátek sv. Bartoloměje, apoštola** **Jan 1,45–51**
 „*Pojď a podívej se*“, koho bych mohl takto pozvat k Ježíšovi já? Kdo čeká pod fíkovníkem na moje svědectví?

Pátek 25. 8. **Rt 1,1.3–6.14b–16.22**
 Rút, pohanka, vstoupí do Betléma — domu chleba — právě v době sklizně ječmene. Skrže svou tchyni a lid poznává pravého Boha Izraele. Jak působím na širší rodinu já?

Sobota 26. 8. **Rt 2,1–3.8–11; 4,13–17**
 Boaz se ujímá Rút. Ta bude mít díky jeho přístupu místo v rodokmenu našeho Pána. Dodnes je poznávacím znamením a charakteristikou Jeho církve, že bere sílu k životu, kde by mnozí nečekali . . .

Neděle 27. 8. — 21. v mezidobí **Mt 16,13–20**
 Víra roste z Božího daru. Ta Petrova — i přes selhání až k zásadnímu vyznání Krista, a přijetí poslání; i ta tvoje — od křtu . . . přes . . . až k odpovědi na zásadní otázku: Kým je pro tebe Ježíš? I tobě chce Pán svěřit poslání.

Pondělí 28. 8. **Mt 23,13–22**
 Nemám také někdy tendenci si uzpůsobovat Boží slovo podle toho, jak se mi to hodí, co je pro mne výhodné, co já chci dělat?

Úterý 29. 8. **Mk 6,17–29**
 Předchůdce Jan, po něm náš Pán Ježíš, dále všichni ti, kdo vzali hlásání vážně. Tento řetězec pokračuje do našich dnů. Vzpomenu i na ty, kdo se zalekli. Asi bych byl mezi nimi.

Středa 30. 8. **Mt 23,27–32**
 Další Ježíšovo varování pro tehdejší „zbožné“. I dnes platí: vyčistit nitro zevnitř je mnohem pracnější, než obílit zvenčí, „aby to hezky vypadalo“. Nenavádí mě vlastně „zbožnost“ k jistému zjednodušování?

Čtvrtek 31. 8.

Mt 24,42–51

Bdělost je zde připravenost ke službě. I schopnost dávat sobě i svěřeným včas jídlo! Bdělost totiž neznamená u Ježíše „nicnedělání“.

Pátek 1. 9.

Mt 25,1–13

Olej do lamp pro nás představuje život s Kristem. On pomůže hlídat hladinu, abychom svítili na cestu. Ke každému, kdo bude pozorný k zásobě oleje, se on, ženich, přizná.

Sobota 2. 9.

Mt 25,14–30

Rozvímjím ve svém životě poklad víry a další dary, které mi Pán dal? Nezůstávám stát na místě, spokojen s tím, co mám, co vím? Očekávám — potřebuji — ještě něco nového ve víře, ve vztahu ke svému Pánu?

Neděle 3. 9. — 22. v mezidobí

Jer 20,7–9

Když je příkoří příliš a Jeremjáš řekne Bohu ne, stejně nepochodí: Hospodino slovo se stává v jeho srdci ohněm. Možná jsi zažil něco podobného, Bůh se nedá jen tak zapřít.

Pondělí 4. 9.

Lk 4,16–30

Pokud „radostná zvěst“ v našem pojetí bere do zajetí, spoutává, deptá svědomí — nedivme se a nezazlívejme nezámem druhých. Buďme pozorní, aby Ježíš jen neprošel naším středem a neubíral se dál . . .

Úterý 5. 9.

Lk 4,31–37

Ježíš ať je mým vzorem v přísné nekompromisnosti, pokud se setkám s opravdovým zlem!

Středa 6. 9.

Lk 4,38–44

Petrova tchyně po svém uzdravení vstala a sloužila druhým. Neuzavíráme se po uzdravujícím setkání s Ježíšem do sebe?

Čtvrtek 7. 9.

Lk 5,1–11

Jen lidé pokorní, schopní padnout k Ježíšovým nohám, mohou být posláni „lovit lidi“.

Pátek 8. 9. — Svátek Narození Panny Marie

Mt 1,1–16.18–23

Josefovo soužití s Ježíšem předcházela nejistota, tápání, podezření z nevěry. I v rodokmenu jsou postavy „těžko zařaditelné“. Možná i nás někdy bolí, že Bůh přichází jako člověk . . .

Sobota 9. 9.

Lk 6,1–5

Úryvek vybízí k otázkám: neomezují já sám Ježíše a „nepodvazují“ jeho učení? Uznávám Jeho panování nad nedělí? Jak vypadá neděle moje a těch, kdo jsou mi svěřeni?

Neděle 10. 9. — 23. v mezidobí

Ez 33,7–9

Být odpovědným za druhé není ani vděčné ani příjemné. Jak chápeš a realizuješ svoji odpovědnost ty?

Pondělí 11. 9.

Kol 1,24–2,3

Možná právě za nás sváděl kruté boje někdo, koho jsme nikdy neviděli na vlastní oči. I my se máme v těžkostech obětovat za ty, které neznáme. Spojení s Kristem znamená vzájemnost s druhými!

Úterý 12. 9.

Lk 6,12–19

Ježíš před důležitým rozhodnutím tráví celou noc v modlitbě s Bohem. Dávám i já modlitbě takovou důležitost? Kolik času si dnes vyhradím na svoji modlitbu?

Středa 13. 9.

Kol 3,1–11

Toto čtení jsme mohli slyšet o Velikonoční neděli. Zanechalo na nás stopy? Dokážeme ze sebe svléci předsudky vůči jiným národnostem?

Čtvrtek 14. 9. — Svátek Povýšení sv. Kříže

Nm 21,4b–9

Opravdu, již pohled na kříž může být lékem proti uštknutí zlého hada. Proti tak častému jedu lhotejnosti, kterému jsme v naší relativně bohaté společnosti vystaveni.

Pátek 15. 9.

Žid 5,7–9

Vroucnost Kristových slz, o kterých se list Židům zmiňuje, byla dovršena slzami jeho Matky. Každá matka, která své dítě přežila, dokáže pochopit. Spolu s Janem ji vezměme od teď k sobě!

Sobota 16. 9.

1 Tim 1,15–17

Právě přiznáním vlastních hříchů vynikne Jeho velikost. Není příčinou vlažnosti, že mnohý hřích, poklesek, chybu ani nevidím?

Neděle 17. 9. — 24. v mezidobí

Mt 18, 21–35

Převážná část učitelů v Izraeli v době Ježíšově přesně odměřovala, co člověk ještě musí a co už nemusí. Podobným způsobem je postavena otázka Petrova. Ptá se vlastně, kde jsou hranice lásky k bližnímu. Ježíšova názorná odpověď v podobenství říká dvojí. Jednak to, že hranice lásky k bližnímu si stavět nelze, odpouštět je tedy třeba znovu a znovu. Ukazuje však i důvod k tomuto postoji.

Každému z nás je odpouštěno Bohem. Každý jsme milováni bez ohraničení. Proto se od nás chce podobný postoj.

Pondělí 18. 9.

Lk 7, 1–10

Víra, kterou Ježíš nachází u pohanského setníka, je cestou, kterou může přijít uzdravení (spása) ke každému člověku. Hlavním nástrojem této spásy je ovšem opět Ježíšovo slovo.

Úterý 19. 9.

Lk 7,11–17

Ježíš se slitovává, smilovává i nade mnou. Nemám však zůstat u oplakávání svých hříchů, ale žít dobře z jeho milosti, z požehnání, které mi dává.

Středa 20. 9.

Lk 7,31–35

Neodráží se tu i náš postoj k reprezentantům Krista? Nehodnotíme se často vzájemně v těchto extrémních polohách? Kéž je dnes moudrost opravdu uznána ode všech (rozumných, uvažujících) lidí!

Čtvrtek 21. 9. — Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty **Mt 9,9–13**

Žasneme nad odvahou vyvolit právě Matouše, představitele nenáviděné třídy. Ježíš však v něm „*viděl člověka*“. A jeho osobní výzva: „*pojď za mnou*“ má dnes nadzvednout i mě!

Pátek 22. 9.

1 Tim 6,2c–12

Pavlova přesnost vyjadřování, charakteristika: „*chorobný štoural, hádající se o slovíčka*“, kéž námi otřese! Podobně odhalení „*kořene všeho zla, lásky k penězům*“. Rozjímějme v dnešní tiché chvíli o sklonech, které jsou v každém z nás.

Sobota 23. 9.

Lk 8,4–15

Semeno slova v dobré, vlhké půdě vyžaduje čas, zklidnění a ztišení.

Neděle 24. 9. — 25. v mezidobí

Flp 1,20c–24.27a

Pavel, i když vězněný, volí silná slova, když netrvá na budoucnosti podle vlastních představ. Jak se díváš do budoucnosti ty?

Pondělí 25. 9.

Lk 8,16–18

Boží slovo má zaznívat pro všechny, nemůžeme si je schovávat jen pro sebe, jen pro naši farnost — pak by nám mohlo být odebráno i to, na co si myslíme, že máme nárok (Boží požehnání).

Úterý 26. 9.

Lk 8,19–21

Být členem Ježíšovy rodiny je tedy na první pohled snadné. Kolik lidí ale stojí i dnes venku a rádi by jej viděli? Představme Mu je alespoň v modlitbě!

Středa 27. 9.

Ezd 9,5–9

Ezdráš trpí se svým lidem tím, že vztah k Hospodinu prožívá niterněji. Jeho vztah je základem kněžství jako spojnice mezi nezdárným lidem a Bohem. Ani mě modlitba nemusí vždy oblažovat, někdy může být velmi těžká; vždyť i já mám ze křtu podíl na Kristově kněžství!

Čtvrtek 28. 9.

Mdr 6,9–21

— **Slavnost sv. Václava, hlavního patrona českého národa**

Moudrost je potřebná nejen pro vládce, ale pro každého (křesťana). Mohu o ni dnes Pána prosit: pro svůj život, pro své povolání, rodinu, zaměstnání, . . . a také ji hledat — v jeho slově při četbě Písma.

Pátek 29. 9.

Jan 1,47–51

— **Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů**

Zastav se u významu jmen andělů: Michael — Kdo je jako Bůh?; Gabriel — Bůh ukázal svoji sílu a Rafael — Bůh uzdravil. S kterým „andělem“ (s kterou z těchto výpovědí o Bohu) už ses setkal ve svém životě a můžeš za ni Boha chválit?

Sobota 30. 9.

Zach 2,5–9.14–15a

Zachariáš v 6. století před Kristem pozoruje snahu o změření šířky, délky Jeruzaléma. My, Boží lid Nového zákona, si stále nemůžeme zvyknout na nezměrnost, neměřitelnost jeho lásky k Církvi, která je oním městem bez hradeb . . .

Neděle 1. 10. — 26. v mezidobí

Mt 21, 28–32

Není třeba to vždy číst jako výzvu k sebeobviňování. Najdeme spíš ve své paměti někoho, kdo patřil mezi „celníky a nevěstky“ a obrátil se. Můžeme pak s Bohem prožít chvíli radosti a vděčnosti za toho člověka.

Pondělí 2. 10.

Mt 18,1–5.10

Děkuj za Boží ochranu, za jeho anděla, který tě stráží a provází tvým životem.

Úterý 3. 10.

Lk 9, 51–56

Nemáme někdy stejné chutě jako Jakub a Jan? Ctíme Ježíše podobně jako oni! Ale má-li být naše úcta pravdivá, musíme si i v takovýchto situacích osvojit Ježíšovo smýšlení.

Středa 4. 10.

Lk 9,57–62

Boží království, které už začalo, není zde dosud ve své plnosti. Brání tomu i moje liknavost a otáčení se zpět; pozor, pokud se při orbě ohlížím dozadu, mohu „vyjet z řádky“!

Čtvrtek 5. 10.

Neh 8,1–4a.5–6.7b–12

Znalec Zákona Ezdráš předčítá z knihy na vyvýšeném místě. Dá se srovnat zvěstování Božího slova při liturgii s úctou a pozorností starozákonního lidu? Oč jej převyšuje?

Pátek 6. 10.

Lk 10,13–16

Je tomu tak, že kdo mne poslouchá, může v mém slově slyšet samotného Ježíše? Že kdo mne vidí, může v mém jednání vidět samotného Ježíše?

Sobota 7. 10.

Bar 4,5–12.27–29

Právě radost ze záchrany po všech našich poklescích by nás měla motivovat k vděčnosti a tím k hlubšímu prožívání Jeho lásky, kterou mám rozdávat dál.

Neděle 8. 10. — 27. v mezidobí

Flp 4,6–9

Bezstarostnost není laciná, spíše znamená dělat si starosti na správném místě. Prioritou je „starost o Boha“, *jemu předkládej všechny svoje potřeby a prosby s děkováním*. A Bůh ti dá do srdce pokoj, po němž toužíš.

Pondělí 9. 10.

Lk 10,25–37

„*Jdi a stejně jednej i ty!*“ Kéž alespoň neodsuzuji a nekritizuji ty, kteří k tomu mají sílu!

Úterý 10. 10.

Lk 10,38–42

Je skutečností, že chvíle strávené u Ježíšových nohou mi nikdo nikdy nevezme. Ale naslouchat jeho hlasu mohu třeba i při škrábání brambor, v tichém čekání na poště nebo v čekárně ordinace . . .

Středa 11. 10.

Lk 11,1–4

Nevíme, jakým způsobem učil Jan modlitbě své učedníky. Ale u modlitby, kterou nás naučil náš Pán, je podstatná 1. osoba množného čísla. Kdykoli se k Otci obrácíme, myslíme na druhé. Spojujeme „nebe“ se „zemí“.

Čtvrtek 12. 10.

Lk 11,5–13

Výzva k vytrvalé, neodbytné modlitbě. Zárukou jejího vyslyšení je ovšem jediná podmínka: prosit o jeho Ducha!

Pátek 13. 10.

Lk 11,15–26

Tolik úsilí nás stojí vzdorovat Zlému; ale může nás uklidnit skutečnost: sám Pán je to, kdo zlo vyhání!

Sobota 14. 10.

Lk 11,27–28

Po souboru blahoslavenství, kterým nás Kristus učí na hoře, připojuje dnes další, když zaslibuje Království těm, kdo slyší a zachovávají slovo. Jak jsme na tom my? Dokážeme to také?

Neděle 15. 10. — 28. v mezidobí

Flp 4,12–14.19–20

I když Pavel přijímá od Filipanů pomoc a děkuje za ni, největší jistotou je mu Kristus. *Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu*, říká Pavel. Můžeš to vyznat i ty?

Pondělí 16. 10.

Lk 11,29–32

Nebudou nám, kteří žijeme ve svobodě a hojnosti, vyčítat naši nevíru a vlažnost naši bratři a sestry ve víře, kteří právě procházejí útlakem, bídou a pronásledováním?

Úterý 17. 10.

Lk 11,37–41

Ježíš přijal pozvání ke stolu, ač mohl tušit, že si s hostitelem neporozumí. Nemáme my snahu sdílet křesťanství jen s těmi, kdo jsou našimi přáteli? Nebyl by Kristův styl, jakým poučoval hostitele, na můj vkus příliš netaktní?

Středa 18. 10. — Svátek sv. Lukáše, evangelisty

2 Tim 4,9–17b

Lukáš poskytuje útěchu Pavlovi při jeho věznění, když jej ostatní opustili. Komu já dnes mohu prosvětlit jeho samotu?

Čtvrtek 19. 10.

Lk 11,47–54

U znalců Zákona, kteří vše vědí, ale druhým brání vejít, stála na počátku jejich viny pýcha. Neodrazujeme i my druhé tím, že dáváme najevo jistotu naší víry, která nepřipouští pochybnosti, ale kterou tímto zbavujeme přitažlivosti, tajemství?

Pátek 20. 10.

Lk 12,1–7

Ježíš neříká, co chceme slyšet, ale pravdu a varování, která bolí. Snad proto byl tak početný zástup jeho posluchačů: tisíce lidí, takže šlapali jedni po druhých. Není úbytek křesťanů v našich končinách způsobený tím, že Jeho slova dokážeme rozmělnit, „učesat“?

Sobota 21. 10.

Lk 12,8–12

Ježíš staví do popředí Ducha svatého. Nechce být sám na prvním místě. Každá osoba z Trojice má radost a naplnění, když poukazuje na druhou.

Neděle 22. 10. — 29. v mezidobí**Mt 22,15–21**

Člověk, který v sobě nese Boží obraz, patří Bohu, stejně tak denár s obrazem císaře patří císaři. Přestože jednoduché, často v dějinách zneužívané oběma stranami.

*Pondělí 23. 10.***Řím 4,20–25**

Máme-li věřit jako Abrahám, nemusíme se stěhovat z Uru chaldejského. Ale musíme vyjít ze svých představ, zvyklostí. Pak bude naše víra ve Vzkříšeného autentická, radostná a přitažlivá pro druhé.

*Úterý 24. 10.***Řím 5,12.15b.17–19.20b–21**

Skrze svou lásku vtělenou do Krista dokáže Bůh hřích obrátit k dobrému. Kéž hledím na zlo a hřích Ježíšovýmá očima. Tak budu všem ukazovat jeho Tvář. Tvář milosrdenství!

*Středa 25. 10.***Řím 6,12–18**

Dávat se Bohu, jako On se daroval nám. Dávat se mu jako „živí“, tedy se všemi projevy, které k životu patří. I když poklesnu, hřích nebude panovat nikdy. Jsem Jeho!

*Čtvrtek 26. 10.***Řím 6,19–23**

V dobrovolné podřízenosti Bohu je pravá svoboda. Osvobození od následků hříchu, od smrti, se mi dostalo zdarma Ježíšovou láskou. Chci i já osvobodit druhé tím, že budu Jeho lásku dál zprostředkovávat?

*Pátek 27. 10.***Řím 7,18–25a**

Nejsme zachráněni vlastním úsilím, skutky zbožnosti, projevy „duchovní atletiky“. Jen a jen milostí Ježíšovou! (Pokud v ní mám ovšem zalíbení . . .)

*Sobota 28. 10. — Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů***Lk 6,12–19**

Strávit čas v modlitbě s Bohem bylo důležité pro Ježíše a je důležité i pro mne. Najdu v dnešním (volném) dni nějaký čas navíc (krom mých pravidelných modliteb) na důvěrné setkání s Otcem?

Neděle 29. 10. — 30. v mezidobí**Mt 22,34–40**

Dvojpříkázání lásky k Bohu a k bližnímu je základ, na němž mohou všechny další příkazy vyrůstat ve smysluplnou stavbu. Není ale od věci se vážně ptát, jak miluji sám sebe . . .

*Pondělí 30. 10.***Řím 8,12–17**

Nemusím otročit svému hříchu, jsem Boží syn, Boží dcera a dostal(a) jsem Ducha, který mne vede, pomáhá a utvrzuje mne.

Úterý 31. 10.

Řím 8,18–25

V co (v koho) vkládám svoji naději (s pohledem na dnešní den a vše, co mne v něm čeká)?

Středa 1. 11. — **Slavnost Všech svatých**

1 Jan 3,1–3

„Už teď jsme Boží děti!“ Úžasné Boží rozhodnutí, vyvolení za Jeho syna, Jeho dceru! Mohu děkovat za všechny své „sourozence“, kteří mě už přešli na cestě k Němu a prosit Pána (a je o přímlovu), abych na této cestě vytrval(a).

Čtvrtek 2. 11. — **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**

Mdr 3,1–9

Dnes se s vírou modlíme za spásu těch, kteří nás přešli na věčnost. Neumíme říci, zda jsou přímo v nebi či zda se jich týká očištění, jak učí nauka o očištění. Proto je církev (tedy i já) nese na srdci a prosí za jejich plnou radost.

Pátek 3. 11.

Lk 14,1–6

Sobota, sváteční den, je tu „pro člověka“. Spása a dobro se nedějí jen v pracovní dny, právě naopak. Vytratí-li se duch, zůstává litera — a ta zabíjí, říká apoštol Pavel.

Sobota 4. 11.

Řím 11,1–2a.11–12.25–29

Pavlovi leží na srdci jeho národ, který neuvěřil v Ježíše Krista. Po jeho vzoru mohu i já prosit za svůj národ, aby i v naší zemi další lidé nacházeli Ježíše jako svého Pána Spasitele.

Neděle 5. 11. — **31. v mezidobí**

Mt 23, 1–12

Na Bohu jsou závislí všichni — ti kdo učí i ti, kdo jsou vyučováni. Jen on je v pravém slova smyslu otec a učitel, protože je původcem života a původcem moudrosti.

Pondělí 6. 11.

Lk 14,12–14

Dávat, aniž bychom čekali, že dostaneme nazpět, aniž bychom si zajišťovali protislužbu, zpětné pozvání . . . Umím to?

Úterý 7. 11.

Lk 14,15–24

Uvědomím si, že náš Pán chce mít u stolu ve svém království společnost. Máme-li být jeho obrazem, musíme mnohdy svůj individualismus odložit. Konec výmluv: přijmu pozvání!

Středa 8. 11.

Lk 14,25–33

Celoživotní následování našeho Pána vyžaduje dobré rozložení sil. Bráním se správně „vyhoření“?

Čtvrtek 9. 11. — Svátek Posvěcení Lateránské baziliky Ez 47,1–2.8–9.12
 Rok co rok i z našich chrámů proudí voda, která dává život tam, kde je ohrožený suchem a vyprahlostí. Tento div se uskutečňuje o Noci kostelů. Nabídka života se tak dostává k těm, kteří by k Prameni cestu nenašli.

Pátek 10. 11. Lk 16,1–8
 Opravdu, jsou prozíravější! Kéž čerpám z pokladů své Církve (svátosti, odpustky) stejně intenzivně jako nechvalní „vysavači“ privatizačních fondů . . .

Sobota 11. 11. Lk 16,9–15
 Dokážu podporovat opravdu potřebné? Nejsem jako „farizeové, kteří měli rádi peníze a posmívali se mu“? Vždyť tím bych byl směšný sám sobě!

Neděle 12. 11. — 32. v mezidobí Mt 25, 1–13
 Smyslem k pochopení podobenství není odhalení skrytého alegorického smyslu onoho oleje v lampách. Pro správné pochopení podobenství je důležité si spíš všimnout označení těch panen: jedny byly prozíravé, druhé pošetilé. Ty první byly prozíravé proto, že se náležitě připravily na setkání s Pánem. Tak prokázaly tu pravou křesťanskou bdělost.

Pondělí 13. 11. Lk 17,1–6
 Odpouštět, stále znova — tento nárok je pro mne neustálou výzvou a zároveň připomínkou toho, jak jedná Bůh vůči mě.

Úterý 14. 11. Mdr 2,23–3,9
 Služba (a to nejen Hospodinu!) nás má těšit i proto, že jsme „obrazem jeho vlastní přirozenosti“. On není sám, ale Trojjediný, kde se každá Osoba raduje v druhé.

Středa 15. 11. Mdr 6,1–11
 Čím má kdo větší moc a vliv, tím přísněji je lidmi posuzován. Z úryvku se dozvídáme, že bude podobně hodnocen Bohem. Jaký je však rozdíl mezi oběma soudy? Není pravá moudrost odevzdat se spíš Jemu?

Čtvrtek 16. 11. Mdr 7,22–8,1
 Nádherná slova o Moudrosti přenesu na vtělené Slovo, na Ježíše. Pro dnešek si zkusím zúžit pojem filo–sofie (=láska k moudrosti) na lásku k Němu!

Pátek 17. 11. Mdr 13,1–9
 Pokud někomu nestačí krása přírody, aby poznal Stvořitele, posílá mezi nás Bůh svou druhou Osobu plnou lidství!

Sobota 18. 11.

Mt 14,22–33

Tonoucí Petr se nestydí před „kolegy“ volat Pána. Pavel při spatření bratří „nabyl nové odvahy“. Dobré základy pro stavbu Pánova domu — Církve!

Neděle 19. 11. — 33. v mezidobí

Mt 25,14–30

Život se všemi jeho obdarováními a možnostmi prožívání je nám svěřen k „naplnění“ tj. k „podnikání či nakládání s ním“. Jasně propadající je ten, kdo se bojí a zabalí to. Naproti tomu — odvážnému Bůh přeje . . .

Pondělí 20. 11.

Lk 18,35–43

Snažím se sám, abych lépe viděl? Chci volat také já k Pánu, abych lépe prohlédl? Nejsem nakonec spokojen s tím, že plno věcí raději „nechci ani vidět“?

Úterý 21. 11.

Lk 19,1–10

Mnozí Pána kritizovali, že vešel k hříšníkovi. Nekritizují představitele Církve za jejich vstřícnost k lidem, kteří neunesli manželství, kteří jsou jiné orientace . . . ?

Středa 22. 11.

Lk 19,11–28

Nikdo nemůže říci, že nebyl obdarován, že žádnou hřivnu od Pána nedostal (to by byla falešná pokora). Jak je rozmnožují?

Čtvrtek 23. 11.

Lk 19,41–44

Ježíš, Boží Syn, pláče nad městem, jehož obyvatelé ho ve své většině nepochopili a nepřijali. Až přijdou chvíle smutku na mě, vím, že jsem Mu nablízku . . .

Pátek 24. 11.

Lk 19,45–48

Lid, který mu rád naslouchal, jej za chvíli doprovodí na smrt. Jak jemná je hranice mezi zbožným nasloucháním, lhostejností a neochotou zastat se spravedlivého . . . ?

Sobota 25. 11.

Lk 20,27–40

Příslib, který zaznívá z Ježíšových úst, je nadějí pro mou budoucí existenci. Na konci církevního roku mohu v příběhu svého života pocítit dotek Boha, který je velmi osobní; ostatně je to Bůh nejen můj, ale i Bůh mých blízkých: tatínekův, snad mých prarodičů, Bůh mého životního partnera . . .

Neděle 26. 11. — Slavnost Ježíše Krista Krále**Mt 25,31–46**

Služba nepatrným a potřebným bratřím a sestrám ve světě je určujícím měřítkem při Posledním soudu. Šokující? Příliš snadné? Náročné? Dívej se na Ježíše, na jeho „kralování“ – a napodobuj ho.

*Pondělí 27. 11.***Dan 1,1–6.8–20**

Zásadovost a neoblomnost mladíků vedla k tomu, že král mohl poznat velikost Hospodina. Nemáme snahu se přizpůsobit okolí až tak, že se naše křesťanská identita vytrácí?

*Úterý 28. 11.***Dan 2,31–45**

Zamyslím se dnes nad Danielovým výkladem snu: království, které přetrvá všechny říše a nestojí na hliněných nohou je zde. V Kristově Církvi.

*Středa 29. 11.***Dan 5,1–6.13–14.16–17.23–28**

Odvážnému Danielovi je podobný každý, kdo jde proti „duchu doby“ a zneklidňuje (třeba i v církvi).

*Čtvrtek 30. 11. — Svátek sv. Ondřeje, apoštola***Mt 4,18–22**

Pán povolává osobně, oslovuje jménem konkrétní bratry. Dokázal bych já někdy oslovit někoho, kdo by mohl pro Církev pracovat?

*Pátek 1. 12.***Dan 7,2–14**

Dobová představa soudu, s rozhodující postavou Syna člověka. Jaké symboly by zvolil dnes Daniel pro znázornění zla naší doby?

*Sobota 2. 12.***Dan 7,15–27**

Nejhorsí z šelem je ta, jejíž vlastností je zpupnost a pronásledování věřících. Zastávání se slabých, šikanovaných je i dnes bojem proti této „šelmě“.

*Vydalo Biskupství plzeňské pro vlastní potřebu.
Texty použity se svolením Pastoračního střediska Praha.*